

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 5 - 6 1973 1. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1.50

BRYT MED LO-LEDELSEN!

LO-kongressens vedtak:

Ikke bare forræderi mot arbeiderklassens sak, men en manifestasjon av LO's rolle som borgerstatens og kapitalismens forsvarer

LO avholdt sin kongress 6. - 11. mai 73 under parolen: Vekst og vern, demokrati og likestilling.

Hva var det som vokste, og hva blei verna?

Arbeidernes organiserte kampformasjoner mot den økte (og økende) utbytting, dyrtid og vilkårlige bedriftsnedleggelse? Aldeles ikke.

Vi har alvorlig gått igjennom kongressens vedtak, og fant bare "vekst": bevilgningene til DNA - 1/4 million av de fagorganiserte kontingentpenger blei prompte bevilga til valgkampen foruten at alle andre "faste" bevilgninger til DNA og tilhørende politiske sentra blei økt. Dertil kom en betydelig øking av bevilgningene til DNA-pressa.

Vedtak om dette blei gjort med henholdsvis 245 mot 51 og 230 mot 45 stemmer. Så langt om den kvantitative vekst. Og hva så med den kvalitative? Jo, kongressen avviste med omtrent samme voteringsresultat at det for borgerskapet så ubehagelige ord "sosialisme" skulle være med i LOs formålsparagraf!

Hva var det så kongressen konsentrerte seg om å verne? Jo, først og fremst LO-pampenes velferd. Det blei elegant vedtatt å sette ned pensjonsalderen - for gruvearbeidere, skiftarbeidere og andre i helsenedbrytende arbeid i industrien? - ånei, - for LOs lønte tillitsmenn, til 60 år! - Vi gratulerer!

Forts.s. 11

Anders Langes Parti: Nytt fascistisk symptom

I 1917 dannet en mann ved navn Gottfried Feder en organisasjon "Den tyske liga til bekjempelse av renteslaveriet". Om denne Feder har fått noen plass i verdenshistorien skal være usagt, trolig har han ikke det, men ikke desto mindre fikk han stor betydning for Adolf Hitlers politiske løpebane. Feder var nemlig foredragsholder på det møtet i Det Tyske Arbeiderparti i 1919 hvor Hitler for første gang lot sin røst høre, og det sies at foredraget gjorde et mektig inntrykk på føreren. Det tyske arbeiderparti ble senere omdøpt til "Det nasjonalsosialistiske tyske arbeiderparti".

I Norges parlamentariske kaos har det dukket opp en person og et parti som har mange likhetpunkter med datidens Feder og hans politiske liga. Nemlig Anders Lange og hans parti "til sterk nedskjærelse av skatter og avgifter". Også han må karakteriseres som en person med forskrudde sosialøkonomiske teorier. At denne narren i norsk politikk påkaller smilet er vel også åpenbart. Ikke desto mindre har han greidd å skaffe seg tilslutning fra 5.1% av landets velgere umiddelbart etter at han startet sitt parti. Dette tallet, som etter all sannsynlighet vil komme til å øke, er meget oppsiktsvekkende. At hver 20 stemmeberettiget person her til lands støtter et fascistisk parti er skremmende og gir ingen grunn til smil eller noen form for bifallsyttring.

Tilfellet Anders Langes parti er et typisk sykdomstegn ved vårt kapitalistiske samfunnssystem og oppslutningen om denne kverulanten i norsk politikk er et tydelig tegn på avtakende tiltro til parlamentarikerne, enten de kommer fra Willochs, Seips, Guttorm Hansens eller Korvalds parti. Og annet skal en vel heller ikke vente etter sluttforestillingen i det parlamentariske sirkuset, hvor samtlige parlamentarikere spilte klovnens rolle, mer eller mindre vellykket.

Et kaldt gufs fra fortia var Guttorm Hansens replikk da han ble forelagt Anders Langes sjokkstart på det politiske gallup barometer. Anders Langes parti ville ikke ha kommet som et sjokk på

sosialdemokratene hvis disse hadde tillagt historien litt større betydning. Som i tjuetårenes Tyskland har sosialdemokratene her til lands konsekvent gått borgerskapets ærend og bekjempet de progressive krefter som har arbeidet for arbeiderklassen.

I Tyskland førte dette til fascisme. Hva med oss? visdomsordet "De som ikke husker fortiden er fordømt til å gjenoppleve den" har stadig sin gyldighet.

AKP mellom to stoler

Med Norges handelsavtale med EEC viser det seg at regjeringen har skaffet kapitalistene de aller fleste frihandelsfordelene de ville fått ved medlemskap. I stedet for å gå kraftig til felts mot en slik avtale, som i realiteten på lengre sikt med nødvendighet integrerer Norge i EEC, er Klassekampen (nr. 15) mer opptatt av å hevde at avtalen er et bevis for at det kapitalistiske Norge kan stå utenfor EEC. Riktig nok får treforedlingsindustrien det vanskelig. Men dette kan ordnes med noen "bagatellmessige" subsidier på 50 millioner kr. !

Det revisjonistiske grunnlaget til AKP fører partiet opp i stadig verre selvmotsigelser ! Treforedlingsindustrien er vel en av de mest monopoliserte her i landet. På den ene siden skal denne industrien nå subsidieres. Men på den andre siden skal skattene på arbeidsfolk lettes og beskatningen av monopolkapitalen økes !

Pål Steigan, AKPs "sjefsideolog", har i en kronikk i Klassekampen nr. 17 forsøkt å markere sin "radikalisme" i forhold til NKPs nye programforslag:

"Proletariatets diktatur beskrives utelukkende som demokrati. Ganske riktig er det det mest vidtgående demokrati verdenshistorien har sett, men det er også et klassesdiktatur over den håndfull reaksjonære som bekjemper arbeiderklassen."

Så vet vi altså at forskjellen mellom NKP og AKP går på at AKP vil øve diktatur over en "håndfull reaksjonære" !

Watergate

Det er mange mennesker idag som føler sorg og engstelse over det som hender. Noe de har stolt på, sett opp til og bygget sin overbevisning på, har vist seg å være råttent innvendig.

Mange tør rett og slett ikke analysere sin egen holdning til dagens situasjon, i redsel for å miste fotfestet i sin politiske oppfatning. De vil føle det som et nederlag og en form for svik om de skulle se seg nødt til å forandre mening.

Watergate-saken har skapt en slik holdning hos mange, men altfor mange skyver saken unna, prøver ikke engang å finne årsakene til skandalene, og trøster seg med at slikt kan ikke hende her og at Nixon selv nok er uskyldig.

Men tvilen er begynt å gnage. En og annen stiller spørsmål. Hva er årsaken til svik og forbrytelse hos mennesker som tilsynelatende har alt - penger, makt og posisjon?

Vi har gamle, gode norske ordtak som bygger på erfaring og klokskap. Et av dem er kanskje ikke så vakkert, men det dekker begivenhetene: "Jo mere en trækker i møkk, dess mer lukter det." Så lenge alt er gått normalt - det vil si - så lenge de har hatt høve til å drive sitt spill uten å bli avslørt, har tilsynelatende alt vært bra. Men den dagen en liten boble sprakk, revnet også myten om hederlighet, storhet og demokrati.

Mye av det som hendte under McCarthy - eller under Vietnamkrigen - ble med stor dyktighet skjult for almenheten, men er det noen grunn til å anta at hederligheten og ærligheten var større dengang?

Etter hvert som forhørene går fram, vil sikkert mye mer skitt komme fram i dagslyset, men en ting vil sikkert ikke bli sagt: "Dette er kapitalens sanne vesen. Disse metoder er helt nødvendige når posisjonene synes truet." Dette er imidlertid en konklusjon den enkelte selv må finne fram til.

Avsløringene er derfor ikke overraskende. De fleste har visst lenge at en har med kjeltringer, med forbrytere å gjøre, men det som er virkelig skremmende er at de har makt over krig og fred - over livet til alminnelige, hederlige mennesker.

B.

"Broderkrig" i Kambodsja

Etter undertegninga av avtalen om Vietnam og Laos, kaster utviklinga i Indokina et skarpt lys over spørsmålet om Kambodja. "Broderkrigen fortsetter å rase i landet", skrev Pravda nylig i en artikkel, og beklaget at "de farlige følger av krigen blir stadig tydeligere". De fører til "politisk og økonomisk kaos i landet", o.s.v.

Som alle vet er krigen mellom de patriotiske kambodjanske tropper og folk og Lon Nol klikken en kamp på liv og død mellom nasjonal redning og nasjonalt forræderi, mellom nasjonal suverenitet og oppgivelse av all suverenitet. Lon Nol klikken er ingen "broder" av Kambodjas folk. Det er en forsamling av forrædere som har solgt seg til imperialistene.

Kambodjas folkekrig mot USA's aggresjon og for nasjonal frihet er en rettferdig krig og deres kamp mot den forræderiske Lon Nol klikken er en rettferdig kamp for å bevare fedrelandets uavhengighet og suverenitet. Det har ingenting å gjøre med "broderkrig".

... Kambodjas soldater kontrollerer faktisk 90% av Kambodjas territorium og 85% av befolkningen, mens Lon Nol-klikken er grepet av panikk der den er stengt inne i Phnom Penh. Folkene i hele verden gleder seg over Kambodja-folkets seier. Men sovjetrevisjonistenes lederskikt som hele tida har arbeidet sammen med Lon Nol-klikken er forvirret som maur på en varm stekepanne. Når de skriker seg hese om de "farlige følger" av krigen og "det politiske og økonomiske kaos i landet" betyr det bare at de støtter den vaklende Lon Nol-klikken.

Kissinger-planen: Økende motsetninger USA-EEC

For hver dag som går blir det klarere at etterkrigsidyllen i den kapitalistiske verden går mot sin slutt. Denne idyllen baserte seg på en fullstendig overlegenhet - militært og økonomisk - for USA etter utgangen av den 2. verdenskrig. Gjennom økonomiske "hjelpesprogrammer" og en rekke militæravtaler - som Marshall-planen og NATO - konsoliderte USA sin dominans.

Men denne konsolideringen bar også i seg kimen til sin egen motsetning. Den økonomiske "hjelpen" som USA måtte gi blant annet for å skape marked for sin egen produksjon, medførte gjenoppbygging av de store europeiske kapitalismaktene og av Japan. Med gjenoppbyggingen fulgte økende selvstendighet og konkurranse om markedene. Et ledd i denne utviklingen var dannelsen av EEC, med Vest-Tyskland som dominerende makt. I dag har vi i lengre tid vært vitne til en direkte handelskrig mellom de sterkeste kapitalistiske maktene - USA, Vest-Tyskland og Japan - med Nixon's importrestriksjoner, truslene om å trekke de amerikanske styrkene ut av Europa, og de stadig tilbakevendende valutakrisene som klare kjennetegn. Den skjerpede konkurransen om markedene har samtidig satt en definitiv stopper for den lange høykonjunktur som baserte seg på gjenoppbyggingen etter krigen.

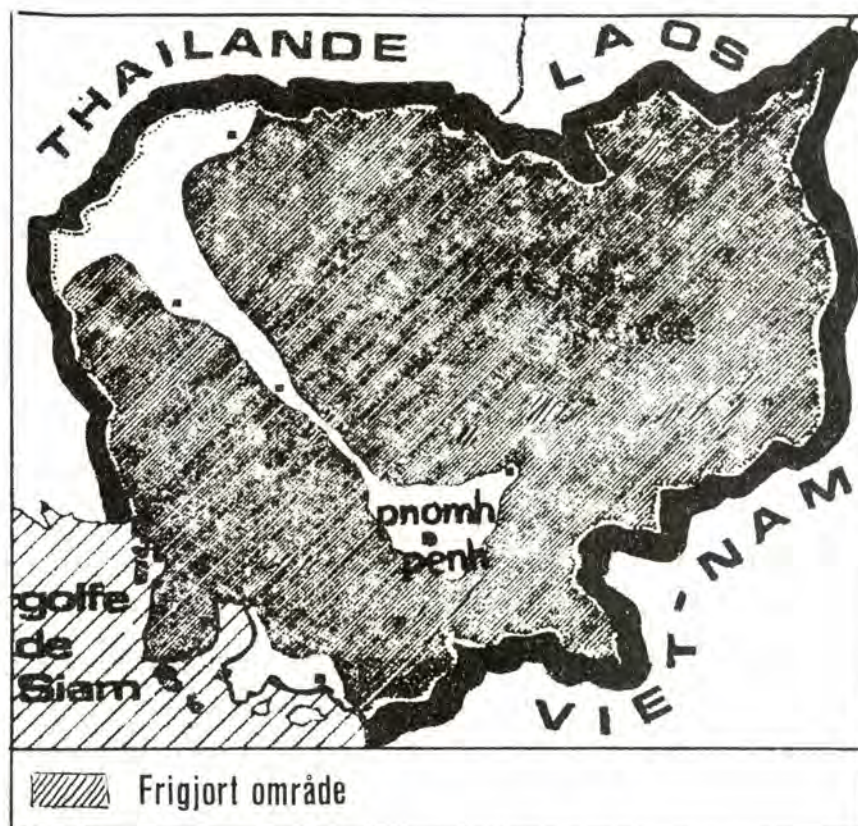
I dette perspektivet må Kissingers forslag om å blåse nytt liv i Atlanterhavssamarbeidet ses. Det er uttrykk for et mer og mer fortvilt forsøk på å opprettholde bånd som er i ferd med å rakne.

Men situasjonen er ikke lenger som etter den 2. verdenskrig. Det økonomiske grunnlaget for det politiske og militære Atlanterhavssamarbeidet er ikke lenger tilstede. Det er økonomisk kamp, ikke enhet mellom de ledende kapitalismaktene som er hovedtendensen. Dette leder også nødvendigvis til økende militære og politiske motsetninger som ikke lenger gir Atlanterhavsvyene grunnlag. Kissingers store planer er derfor i realiteten også avvist av de vest-europeiske maktene.

USAs trusler blir derfor også tommere og tommere. "Truselen" om å trekke styrkene tilbake fra Vest-Europa vil etter hvert bli vendt til en kjærkommen anledning for Vest-Tyskland til å bygge opp en "Europa"-hær eller en egen militærmakt, alt etter utviklingene av motsetningene innen EEC. Utviklingene av de økonomiske og politiske motsetninger, av kampen om markedene mellom USA, Vest-Tyskland og Japan vil i siste instans med nødvendighet føre til militær konfrontasjon.

Som tidligere er det ingen ting som med så beinhard logikk fører til krig som motsetningene innen kapitalismen, mellom de kapitalistiske land. Derfor fins det i framtida bare to mulige alternativer: Enten blir krigen avverget gjennom arbeiderklassens revolusjon, eller så må den uunngåelige krigen utnyttes til å gjennomføre den proletariske revolusjonen. Kapitalismen har ikke mistet sin grunnleggende karakter, arbeiderklassen ikke sin historiske oppgave.

h

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund,
Postboks 2863 - Kampen, Oslo 5.

Postgiro: 206842.

Redaksjon:
Einar Berg
Esther Bergerud
Line Dedichen
Egil Engeland
Gunvor Heggelund
Kjell Hovden
Eyvind Viken

Ansvarlig: K. Hovden.

Trykk Eget Kontor-offset

Indeksoppgjøret-73

Bare 1/3 av siste års prisstigning blei kompensert ved lønns tillegg ved årets indeksoppgjør. På tross av at ingen her kunnet benekte at den seinere prisstigning radikalt har senket reallønnsnivået hos industriarbeiderne skulle årets indeksoppgjør bli dårligere enn noen gang. De siste 20 år har praksisen i hvert fall vært 3/4 eller 70% kompensasjon av den indeksskontrollerte prisstigning. At ikke 100% kompensasjon er oppnådd, er blitt begrunnet med at man har registrert en viss "ikke tariffbestemt" lønns glidning i perioden. (At dette har sin årsak i høyere akkordtempo, rasjonalisering og økt arbeidspress er alltid blitt underslått av borgerskapets talsmenn. At produktiviteten hvert år har økt med rundt 5% glemmes når man snakker om arbeidslønnen - den er kapitalistenes eiendom.)

DEN RØDE ARBEIDEREN har tidligere (nr. 2 1973) redegjort for nødvendigheten av minst kr. 1.50 i gjennomsnitt pr. time i tillegg på lønningene ved indeksoppgjøret, om ikke lønningene skulle reduseres! Kr. 0.58 pr. time blei resultatet.

LO blei (over hodet på landets arbeidere) enige med NAF og staten om en "pakkeløsning" istedetfor det tariffavtalte lønnsoppgjør! I pakken ligger en tvilsom "garanti" om at staten skulle finne en utvei til 250 mill. kr. i subsidier på endel (ikke definerte) forbruksvarer med henblikk på fremtidig prisdempende effekter. Hittil er bare 170 mill. kr. bevilget, men hva det hele skal brukes til, er ikke helt klarlagt. Vi har i hvert fall ikke merket noen prisdempende effekt hittil.

7,8% direkte prisstigning kan leses av konsumprisindeksen pr. 1/3 72 - 1/3 73. Fordi en gjennomsnittsarbeiders direkte lønn (fratrasket skatter) bare utgjør ca. 65% av hva han tjener brutto, sier det seg sjøl at han må øke sin arbeidsinnsats for kapitalistene med minst 12% for å få de samme nødvendighetsartikler til eget forbruk! Dette var siste års bitre realitet for største delen av landets arbeidere - og tilsvarende en velkommen kilde til ekstraprofitt for kapitalistklassen.

Kr. 0.58 pr. time i tillegg reduserer galskapen bare ganske lite, - dessuten vil prisstigningen resten av året sikkert og visst innhente denne lille slanten. Vi ser det allerede nå! Det sinnsvake i det hele var imidlertid at det såkalte "venstre" (NKP - SF - AIK) faktisk oppmuntret LO-NAF til en slik genial løsning for å skape "ro og stabilitet" - dessuten har de med sin reaksjonære linje i dette spørsmålet vært med på å framskynde den korporative statsdannelse i Norge.

Nå innbys det til en "trekant" i lønnsoppgjørene ikke bare i det skjulte, men åpent og legalisert. LO-NAF-Staten skal avtale de fagorganisertes lønnsvilkår og kunne diktere sine avgjørelser.

Dette er viktige kjennetegn på en fascistisk statsdannelse. Og - som alltid - det er kapitalistklassens høyeste form for fulltendig diktatur over de arbeidende masser og skal tjene ytterligere utbytting av folkets arbeid til overklassens profitt.

Arbeiderne vil imidlertid sikkert i tide gjennomskue dette spill. Og ikke minst vil forræderne i LO avsløres. Arbeiderne vil måtte slutte seg sammen - ikke på DNA-LO-ledelsens klassesamarbeidslinje og ikke på det småborgerlige venstres (NKP-SF-AIK-AKP) opportuniste, men på klassekampens grunn.

Lønnskampen må reises på arbeidsplassen. Krev lønnskompensasjon for prisstigningen og andel av enhver produksjonsøkning. Bruk erfaringene fra de ville streiker - stol ikke på de faglige byråkrater.

K. H.

Hva er spontanisme? De beste hensikter og de edleste følelser hører selvfølgelig med i en kommunistisk bevegelse, men dersom de råder grunnen alene fører de ut i ingenting, blir de derimot drivkraften som setter tankene i sving og fører til forståelse og avsløring av årsakene til den elendighet en ser omkring seg, og de deretter fører til et "Hva må gjøres", da kan resultatet bli en kommunistisk, en marxist-leninistisk bevegelse som kan forandre samfunnet. Det var Marx' interesse for vinarbeidernes dårlige kår, da han studerte i Bonn, som førte til at han tok opp sosialøkonomiske spørsmål, og undersøkte de konkrete forhold til bunns, og hva det videre førte til, vet vi.

Röd Valgallianse

Selv om det er riktig nok at intellektuell ungdom har et ærlig ønske om å forenes med proletariatet og dette ønsket har materialisert seg i en politisk bevegelse... så forholder det seg likevel slik at bare når proletariatet tar hånd om denne, kan det bli mening i disse aspirasjoner. Uten det har det vist seg at ungdomsbevegelsen degenererer, samler seg om sitt eget opprør som så blir dominert av borgerlig ideologi og blir helt ufarlig for systemet.

Man må være nærmest bevisstløs for å blande sammen proletariatets historiske rolle som fanger inn enkelte deler av den intellektuelle ungdommen i opprør, og ungdomsopprøret blant de intellektuelle selv. Å henvende seg til de sosiale lag som sådanne og taksere opprør i disse lag som revolusjonære og foruten den intellektuelle ungdom som er fotocellen d.v.s. (den mest inntrykksomme delen) i et samfunn i oppløsning, ta med opprør blant handelen, bønder, journalister og - hvorfor ikke - det borgerlige politi, det betyr å åpne et litt for stort frontperspektiv som ikke på noen måte kan lede til proletariatets revolusjon. Det betyr at man glemmer at bare revolusjonær praksis under ledelse av proletariatet og på dets program kan trekke med i revolusjonen mer eller mindre tallrike elementer fra disse sosiale lag, for enkelte av dem mange, for andre noen få. Da forstår man ikke at "revolusjonen er nødvendig ikke bare fordi den herskende klassen bare kan slås ned på den måten, men også fordi den klassen som slår den ned bare gjennom revolusjonen kan bli kvitt alt det gamle søppelet og bli i stand til å bygge samfunnet opp på et nytt grunnlag", Marx.

Tanken bak enhver spontanistoppfatning av den revolusjonære prosessen er denne: Revolusjonen består ikke av annet enn en skjerpet utvikling av motsetningene som er innebygget i det imperialistiske samfunn vi lever i. M.a.o. revolusjonen er allerede latent i alle protestbevegelsene som provoseres av det bildet som de regjerende klasser hver dag gir av seg selv, et bilde som verken tilfredsstiller arbeiderklassen, småborgerne eller intelligentsiaen. Og hovedspørsmålet blir i det hele ikke stilt: spørsmålet om proletariatets revolusjon i en imperialistisk utbytter- og kolonistat. Man glemmer hva Stalin sa da imperialismen var i full utvikling: det revolusjonære proletariat kan bare vinne dersom det forbinder seg intimt med den nasjonale frigjøringsbevegelsen i koloniene. Da regner man ikke med et som ble hevdet i rapporten fra det kinesiske k. partis 9. kongress: Sosialismens seier i de utviklede kapitalistland avhenger av befrielsen av folkene i "stormsentrene" (de koloniland som kjemper for sin frigjøring). Når Marx, lenge før det var tale om noen intensutvikling av imperialismen snakker om "søppel" i den utbyttede klassen og Lenin like sterkt hevder at man må bryte med de sosialsjåvinistiske og parlamentaristiske illusjoner som er ført inn i arbeiderklassen med arbeideraristokratiet organisert som parti i sosialdemokratiet. Vi befinner oss i en "sone" der korrupsjon er et viktig politisk faktum som også berører arbeiderklassen. ... Det man ser bort fra er det vesentlige ved fenomenet: det faktum at de småborgerlige lag som "lag" og selvom store deler av dem forsvinner i proletariatet, fortsetter å nyte av superprofitten av utbyttinga av arbeiderklassen.

Den revolusjonen som spontanistene tenker seg er ikke proletariatets revolusjon, men en "Folkets revolusjon" og bindeledet skal være kamp mot imperialismen eller "fascismen". Men hovedmotsetningen i vårt samfunn er og blir arbeiderklassen mot borgerskapet i alle dets avskygninger. Skal borgerskapets politiske og ideologiske makt ødelegges, må to betingelser oppfylles:

At det finnes en egen proletær politisk makt i et avant-garde parti som hevder en vitenskapelig politisk masselinje og iverksetter organiserer politiske avsløringer av alle aktuelle spørsmål og som kan fastlegge proletariatets stillingtagen og holdning til en hver (aktuell) hending i klassekampen og aktualisere denne holdninga,

- at massene av direkte erfaring vet at det ikke finnes noen annen veg enn den revolusjonære, at parlamentarismen, lovlydighet og reformisme er bedrag som bare skal skjule en stadig sterkere utbytting.

Forts.s. 12

Debatt&Kritikk

(Kritikk av artikkelen "Kort kommentar til avansert revisjonisme" i nr. 3-4, signert Reidar Berge)

DEN RØDE ARBEIDEREN er interessert i alle artikler som i sitt utgangspunkt tar sikte på støtte til proletariats kamp uten at de nødvendigvis måtte dele redaksjonens syn på alle spørsmål om hva som er en korrekt linje i klassekampen, - vi vil så langt råd er gi spalteplass.

Vi vil imidlertid markere redaksjonens linje i de redaksjonelle artikler - og vi vil om nødvendig gi kritikk og kommentarer til innsendte artikler enten i samme nr. eller i det påfølgende. Vi trykker også seriøs kritikk fra leserne. Denne gangen vil vi ta fatt i noen synspunkter i artikkelen "Kort kommentar til avansert revisjonisme" som tok for seg NKPs programutkast.

Vi er enige i Reidar Berges konklusjon om at NKP-programmet er forkastelig, men et par av hans utlegninger anser vi ikke for å være korrekte.

Det gjelder først og fremst hans påstand om at den norske arbeiderklassen ikke er eiendomslos i økonomisk forstand. Han nevner eie av bolig, privatbil, en båt, en hytte og til og med innbo som kriterium for å være eiendomsbesitter! Vi beklager, men vi begriper ikke hva Reidar Berge her vil utlede. Arbeideren har intet annet enn sin arbeidskraft å selge for å eksistere. Han får så mye lønn at han kan reproducere sin arbeidskraft. Disse "eiendommer" Berge beskriver, er nødvendige midler i reproduksjonen av arbeidskraft - de er ikke arbeidsmidler.

Arbeiderens "eie" av disse midler er nødvendig for kapitalisten - de er "bekostet" av kapitalisten (han har utbetalt arbeidslønn) riktignok til stor sorg for ham, - men han

har måttet resignere, arbeidskraften er ikke noe perpetuum mobile. Disse "eiendommer" som Berge beskriver forbrukes og gjenoppstår som arbeidskraft - en vare - som bare kapitalisten kan kjøpe og bruke. Han eier kapital, kjøper arbeidskraft. Han eier igjen resultatet av arbeidskraftas forbindelse med råvarer og produksjonsmidler (kapitalen) og får igjen en vare med høyere bytteverdi. Ja, han får en merverdi eller profitt.

Men hva får arbeideren, - nok hver dag til å kompensere sitt nødvendige forbruk av mat/hus/rekreasjon/transportmidler for å komme tilbake hver dag til kapitalisten med de samme arbeidskraftsressurser psykisk og fysisk.

Vi kjenner ikke til noen annen "arbeidereidendom" under kapitalismen - hverken i Norge eller i andre land - enn betinget eiendom av daglige forbruksvarer.

Mange norske arbeidere har aksjer til og med, sier Berge. Ja, visst kjenner vi til kapitalistiske propagandapåfunn med aksjer til de ansatte. Noen reell betydning eller omfang av en slik mani stopper naturlig opp på "tiltaksplan". Anakronismen er for åpenbar - men så langt som å kunne vise til eksempler er de kommet. Dette for å utvikle en mulig ny illusjon hos endel tilbakeliggende elementer i arbeiderklassen for så langt råd er å ta kelegge den privatkapitalistiske eiendoms politiske og økonomiske vesen.

Dessverre har nok Berge snublet stygt og nettopp falt i denne fella i en sikkert ærlig iver etter å tjene sannheten!

Så et spørsmål til Berge. Mener han å likestille Sovjet-Tsjekkoslovakia-konflikten i 1968 med det kontrarevolusjonære kuppforsøk i Ungarn i 1956? Mener Berge at Sovjets tanks og kanoner i Tsjekkoslovakia da de manifesterte Presjnev-doktrinens imperialistiske innhold i 1968 bekjempet samme krefter som i Ungarn i 1956? Ærlig talt, vi er de siste til å forsvare den nåværende sovjetiske sosialimperialisme - men derfra til å fordømme en væpnet støtte (som i Ungarn i 1956) til en arbeiderklasse som sto overfor et direkte borgerlig-fascistisk væpnet kuppforsøk, - det ville være fatalt. Vår mening er at Sovjet-staten som dengang ikke var overrumplet fullstendig av den borgerlige klikken som i dag hersker der, naturlig utførte sine internasjonale proletariske forpliktelser.

red.

Kvinnefronten

Kampen for kvinnens frigjøring har i den seinere tid fått en sterk oppblomstring. Det er for så vidt bra. Mindre bra er det at forskjellige borgerlige og småborgerlige kvinnesaks kvinner har sikret seg en dominerende stilling. De fleste av disse "søster-ideologene" mener nemlig at kvinnens kamp for frigjøring er en kamp som må føres ved siden av den vanlige klassekampen. De klarer ikke å skille mellom interessene til kvinner fra ulike samfunnsklasser. For dem har nemlig arbeiderkvinnene og direktørfruene felles interesser i "kjønnskampen mot mannssamfunnet".

I Norge har vi fått to nye kvinnesaksbevegelser som begge fører en borgerlig politikk, nemlig Nyfeministene og Kvinnefronten. Den førstnevnte som ble dannet i 1970, arbeider i stor grad for den enkelte kvinnes personlige frigjøring. Bevegelsen er bygd opp etter helt anarkistiske prinsipper uten noen form for fast organisasjon og lever forøvrig etter det ikke lite morsomme slagordet "kvinne - vær kvinne best!". Kvinnefronten, som ikke konstituerte seg før i desember i fjor, preges nokså mye av nyfeministenes tankebaner. Men det er likevel grunn til å ta denne organisasjonen mer alvorlig ettersom den for det første er på rask frammarsj og for det andre arbeider for politiske saker i langt større grad enn Nyfeministene gjør.

Kvinnefronten har fått sine vesentligste politiske impulser fra SF- og SUF-grupperinger. I diskusjonen om frontens politiske plattform utspilte det seg harde stridigheter mellom de to grupperingene om hvor vidt fronten skulle stå på et sosialistisk grunnlag eller ikke. Det ble SUFerne som vant fram med sine synspunkter. For å vise deres linje skal jeg sitere Gro Hagemann, et ledende kvinnefrontmedlem: "Vi (SUF-erne) vil ikke trekke inn i frontens grunnlag hverken solidaritet med andre undertrykte eller kamp for et sosialistisk Norge." SUFerne kjører altså ut en ekstrem borgerlig linje i den praktiske politikken!

I programmet blir det slått fast at fronten skal være en helt selvstendig organisasjon som skal kjempe for alle kvinners frigjøring. I likhet med den tradisjonelle borgerlige kvinnebevegelse gjør en ikke det minste forsøk på å forstå klassekonflikten i samfunnet vårt. Typisk er det også at programmet preges av en utstrakt ønskeliste-mani. En ramser opp en rekke "krav" om forbedringer i kvinnens situasjon uten å finne ut hva som er realistisk innenfor en kapitalistisk samfunnsordning. Resultatet blir en reformisme som er mye mer primitiv og barnslig enn den vi er vant til fra sosialdemokratisk hold. En stiller rett og slett falske forhåpninger. Hvordan kan en f. eks. tenke seg at kravet om "rett til arbeid for alle voksne kvinner og menn uten omsyn til bustad" skal kunne virkeliggjøres under dagens forhold. For det første er det ikke til å unngå at det oppstår kriser i økonomien med visse mellomrom. Bare den sosialistiske revolusjonen kan gjøre slutt på disse. For det andre er det helt umulig under både kapitalismen og sosialismen å skaffe folk arbeid "utan omsyn til bustad". Mange av de bygdesamfunn som i dag blir fraflyttet vil nemlig aldri kunne opprettholdes så lenge den teknologiske utviklingen fortsetter.

Mange av de reformkrav Kvinnefronten kjører fram angår arbeiderkvinnene i sterk grad. Dette gjelder slike spørsmål

som barnehageutbygging, trygdeordninger, skattepolitikk, lønnskamp, fødehjemplasser m. m. Men en må ha lov til å tvile på i hvilken grad en organisasjon som forsøker å representere alle samfunnsklasser, vil være i stand til å føre en effektiv kamp "for heving av lønne i kvinneyrker og lågt-lønnsyrker". En slik kamp føres nok best innenfor arbeiderklassen av begge kjønn i fellesskap.

Kvinnefronten setter kravet om "lik løn for likeverdig arbeid" i sentrum. Det er forøvrigt et helt riktig og naturlig krav. Men enda viktigere i dag er det at arbeiderklassen som helhet klarer å slå tilbake dyrtidsutviklingen med en resolutt lønnskamp. Det er jo en kjent sak at Aspengren & co. forsøker å skape forvirring med sitt snakk om "solidarisk lønnspolitikk" og "prioritering av de lavtlønte". Faren for at slike småborgerlige fronter som Kvinnefronten vil komme til å gjøre det samme skal ikke oversees.

Kvinnefronten er mye opptatt av den kulturelle undertrykkelsen som kvinnene er gjenstand for i ukeblader, film og reklame. Men dette har nøye sammenheng med den allmenne kulturforflatning som monopolkapitalen gjør seg skyldig i. Derfor har kampen for kvinnens kulturelle frigjøring nøye sammenheng med kampen for sosialismen. Dette kan imidlertid ikke Kvinnefronten innse.

Kvinnefronten og Nyfeministene arbeider i dag aktivt for å få gjennomført fri abort. Dette kravet må under dagens forhold sies å være riktig ut fra det voldsomme antall aborter som foregår illegalt ved hjelp av tvilsomme metoder. Men kommunistene må ha som målsetting å gjøre slutt på disse naturstridige fosterdrap som abort egentlig er. Ettersom sosialismen gjør barnestell og barneoppdragelse til offentlige oppgaver, vil redselen for de økonomiske følgene for moren forsvinne.

Kvinnefronten har forstått det positive i at kvinnene trekkes ut i arbeidslivet. Det er nemlig bare på den måten at grunnlaget for deres frigjøring kan legges. Husmoryrket er dessuten isolert fra den samfunnsmessige produksjon, noe som medfører at mange kvinner blir preget av en småborgerlig og familieegoistisk innstilling. I og med at kvinnene trekkes inn i produksjonen vil deres bånd til arbeiderklassen bli atskillig sterkere.

Men under kapitalismen vil kvinnens frigjøring fra hus-slaveriet bli vanskeliggjort i og med at det ikke finnes noe vel utbygget apparat til å ta seg av husholdningsarbeid og barnepass. Arbeid utenfor hjemmet vil derfor føre med seg svært mye stress for gifte kvinner.

At sosialismen vil bety en reell frigjøring av kvinnene er mer enn en lettvinnt frase. Ta Albania! Her ble det før regnet som skam at kvinnene tok fabrikkarbeid og at mennene var med i husarbeidet. I dag deler mennene og kvinnene husarbeidet mellom seg samtidig som begge kjønn deltar i produksjonen. I 1967 var f. eks. 43% av alle arbeidere kvinner. Dette var så visst ikke resultatet av arbeidet til en eller annen selvstendig kvinnefront! Nei, begge kjønn deltok under ledelse av Arbeidets Parti.

Kvinnesak og klassekamp hører nøye sammen. Alle forsøk på å gjøre kvinnefrigjøring en isolert sak, må aktivt bekjempes. Selv om mange av de krav som Kvinnefronten arbeider for kan høres positive ut, vil en slik bevegelse lite kunne gjøre i praksis - så lenge den arbeider uavhengig av arbeiderklassen og uten noen som helst revolusjonære perspektiver.

Per.

Valg Crotale

Håpet er menneskenes viktigste kilde til glede. Derfor er det så godt å være menneske i et valgår. Riktignok bør en være litt enfoldig for å nyte gleden fullt ut, men - tilgi meg - det er så mange som er det.

I år er det forresten så mye å glede seg over. Jeg tenker litt på Crotale-saken også. Den har virkelig gitt oss mye de siste ukene. Småinnbruddene, sjølmordene og avsløringene borte i USA og sengehygge i England er bare bagateller mot Crotale. Litt småkrangel har det visst vært ved Islands kyst også. Det er i det hele tatt en velsignelse at vi har NATO som en garantist for vestens verdier og fred.

Vi er etter hvert blitt vant til mye rart fra politikernes og partienes side, men nå skjer det virkelig noe. Nesten daglig settes det personlige rekorder i hykleri, enda sesongen er så ung. Det er flere måneder til valget. Den ene mer skinnhellige politiker etter den andre står fram og prater moral. Jeg har sløffet avføringsspillene de siste ukene.

Hvert fjerde år kan vi med fortrosthing se fram til skattelettelser. Det føles så inderlig trygt og godt at politikernes virkelig tenker på de tusener av arbeidere som før og kler dem og gir dem en levestandard som andre bare kan drømme om. Nå er det selvsagt bare prat, men likevel - - - .

Det er forresten ikke bare prat heller, for det er bevisst løgn. Når alt kommer til alt - så er kanskje Borten den ærligste, for han forsvarte politikernes rett til å lyve. I dag går partienes talsmenn lenger enn som så, for de konkurrerer om hvem som kan servere de groveste løgnene uten å bli stemplet offentlig.

Ellers driver de og crotaliserer seg. "Crotale" er ifølge mitt ansvarslose leksikon: "Småsnusk og smålovn som hopper fra det ene partiet til det andre partiet i veldig lav høyde."

De oppfører seg som om alminnelige mennesker er idioter. Kanskje er vi det også som ikke for lengst har feid disse profesjonelle hyklerne ut av styre og stell. Se hvordan de overgår hverandre med ufyselig indignasjon. Maktsyke, en utrolig overvurdering av seg selv og en ansvarslos holdning til alminnelig anstendighet preger hele bunten. Tro nå ikke at dette er et forsvar for Korvald & co. De er selvsagt like alle sammen.

Nå skal kanskje Bratteli gå til Korvald og si at du skal ha takk for at du ville gjøre meg og partiet den tjenesten å overta da jeg dr... meg ut i EF-saken - unnskyld, da folket misforsto EF-saken, men nå har folk glemt dette og forlanger at jeg overtar roret igjen. Du har jo ingen basis i folket og dessuten betyr det mye å sitte ved makten fram til valget. En har anledning til å komme med en rekke populære forslag, som ikke vil bli behandlet av Stortinget. Seip og jeg bare pratet litt om dette - - - .

Seip er liksom blitt ærendssvein i tinget. Han passer godt til det også siden han forlot dagspressen og gikk over til ukebladene. (Det Nye) Bratteli har ikke lovet ham noe departement, sier vår uansvarlige kilde på lovebakken, men det finnes andre jobber - fylkesmann osv.

Det blir en spennende sommer og høst for mange.

Grr.

De nye Tsarene

Første utgave av "Sovjetunionens Høyeste Sovjets bulletin" for 1973 inneholdt bl. a. et dekret som bestemte at en rekke byer i det østlige Sovjet med navn på Han og Manchu-dialekt skulle få russiske navn.

Hvorfor? I flere år har de russiske revisjonister "dandert" historien på sin egen måte og f. eks. oppfunnet den kjempelognen at landet nord for Heilung og øst for Wusuli-elvene var et lukket ukjent landområde, som først blei "åpna" av Tsar-Russland. Ifølge de russiske revisjonistene skal ikke Han-folket og ikke en gang Manchu-folket ha levd der. I så fall ville det jo være smertelig ironisk for disse stedene om de skulle beholde sine Han- eller Manchu-navn, ikke sant? De måtte altså omdøpes.

Den amerikanske avisen "New York Times" har pekt på at beslutningen om å omdøpe byer i det fjerne øst av S.U. synes å ha til hensikt å fjerne beviset for at området en gang var kinesisk. Det treffer spikeren på hodet, skriver "The Worker" 5/4 1973.

Russland har dertil begynt å skrive om på historiene om sine tidligere imperialistiske aggressorer. I en utgave fra 30-åra av "Den store ensyklopedi" står det ganske riktig at Khabarov var leder for Tsar-Russlands aggressive kolonialistiske planer i det fjerne øst. Videre heter det: "Etter Khabarovs innfall i det fredelige Daur-området blei innbyggerne myrdet på det grusomste og landet lagt øde. Byene blei lagt i grus og åkerlandet blei liggende udyrka, for innbyggerne blei så skrekkslagne at de forlot sine boliger. Det kom etterhvert til gjentatte oppstander, men de blei brutalt slått ned av Khabarov". I en utgave av "Den lille sovjet-ensyklopedi" i 60-åra derimot blir den samme Khabarov beskrevet (skildret) som "en russisk oppdagelsesreisende". Her heter det at han "i åra 1649-52 foretok en rekke ekspedisjoner inn i Amur-området (til Heilungelva)" og at "det markerte et viktig stadi i utforskninga av Amur-bassengets historie".

P.S. Det er jo også vel kjent at SUKPs historie er blitt omskrevet flere ganger for til enhver tid å passe til Sovjetmaktens skiftende offisielle syn på begivenhetene.

Nytt tidsskrift i Frankrike

Frankrike har fått et nytt tidsskrift: Proletariatet, et teoretisk og politisk organ for marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning. "L'Humanite Rouge" presenterte det i en artikkel den 4. april. Helt fra den prinsipielle kampen mot revisjonismen startet og bruddet med forræderne av marxismen-leninismen var et faktum har de militante kommunistene vært klar over at de måtte ha et tidsskrift som kunne hjelpe dem i utarbeidelsen av en korrekt revolusjonær, proletarisk linje, ideologisk, teoretisk og politisk.

Stilt overfor den moderne revisjonismen som var fremherskende i de vestlige kapitalistiske land og overfor skredet av vens-trebevegelser, "til venstre" for dem, innså de at det var uomgjengelig nødvendig å gå til forsvar for, utvikle og berike anvendelsen av marxist-leninismens prinsipper på den proletariske revolusjons spesielle forutsetninger i Frankrike. Tidsskriftet pretenderer ikke at det kan løse alle problemer med en gang, men mener å ta dem opp etterhvert og da på en ny, initiativrik og skapende måte, sier Gaston Lespoir som blir redaktør, i lederen i første nummer. Ellers inneholder det første nummeret en rekke artikler av ymse slag, men alle medlemmer av redaksjonskomiteen som består av både arbeidere og intellektuelle er innstilt på å stå fast på proletariats grunn. De vil behandle emner som interesserer arbeiderne, arbeiderklassen, som den grunnleggende og ledende revolusjonære makt.

Li

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund

Oslo: Egil Engeland, c/o Bergerud, Radarvn.24, Oslo 11,
tlf.: 280829.
Lillestrøm og omegn: Marie Nordby, Bekkevn. 4, Torgenholtet,
2010 Strømmen.
Drammen: Peter O. Pedersen, Solberggt. 10,B, 3000 Drammen.
Kristiansand: Jan Erik Ryen, Palle Rosenkrantzgt.12, A,
4600 Kristiansand S.

Vennesla: Ole Langeland, 4652 Øvrebo.

Tromsø: Tore Birkeland, Malmvn. 214, 9020 Tromsdalen.

Trøndelag: Thor Ragnar Dybwad, Boks 86, 7501 Stjørdal.

1. MAI 1973

Årets 1. mai-feiring betydde framgang for den kommunistiske bevegelse i Norge. Det ble solgt et større antall av DEN RØDE ARBEIDEREN og RØDE FANE enn noen gang tidligere. Salget foregikk også på flere steder enn tidligere, og Kommunistisk Arbeiderforbunds sympatisører solgte materiell på de stedene det ikke er lag. Overalt der ARBEIDEREN og RØDE FANE ble solgt, kunne det merkes en stor interesse for vår politikk, og gjennom de mange politiske diskusjoner som ble ført, fikk våre kamerater en fin anledning til å legge fram Kommunistisk Arbeiderforbunds politikk og revolusjonære alternativ.

I Oslo ble Arbeideren og Røde Fane solgt over hele byen og på alle de 1. mai-arrangementer som ble avviklet. Dessuten hadde K. A. stand ved Hotell Viking der det også var et rikholdig utvalg av marxismen-leninismens klassikere og annen revolusjonær litteratur. Ved siden av at salget gikk godt og at det ble oppnådd bra politiske diskusjoner, var det også flere som meldte seg på kommunistiske studiesirkler. På denne måten førte også Forbundets aksjoner 1. mai til at flere av de mest framskredne ble knyttet nærmere til den revolusjonære bevegelse.

1. mai 1973 viste også med all ønskelig tydelighet at det tradisjonelle sosialdemokrati er i ferd med å miste grepet fullstendig når det gjelder å mobilisere arbeidsfolk til sine arrangementer. Over hele landet kunne det noteres bunnrekord i oppslutning om DNAs og Samorg.s demonstrasjoner. Utenom musikk-korps og fanebærere var det overalt en temmelig glissen og redusert skare av trofaste klassesamarbeidsrepresentanter som de klarte å mobilisere. Sosialdemokratenes rolle som noen av de mest konsekvente talsmenn for monopol-kapitalistenes interesser i EEC-kampen har avslørt dem i stadig sterkere grad.

Dette var en situasjon som småborger-venstre (SF-NKP-AIK-AKP) til en viss grad klarte å utnytte til egen fordel 1. mai. Under nye klassesamarbeids- og småborgerlige illusions-paroler trådte de fram som et nytt skjerm Brett for kapitalismen. Felles for både deres og sosialdemokratenes demonstrasjoner var at ikke en av de hovedparolene som ble stilt opp tok utgangspunkt i arbeiderklassens egen kamp mot borgerskapet og for sosialismen. Småborgervenstres hovedparole om: Forsvar seieren fra folkeavstemningen, var like lite klassekampparole som sosialdemokratenes: Vekt og vern. Forøvrig må det understrekes at vi kommunister ser dette som helt naturlig og selvfølgelig for en bevegelse som har tatt mål av seg til å overta sosialdemokratenes rolle som effektive klassesamarbeidere.

På den andre siden er det også klart at det var mange progressive arbeidere som sluttet opp om småborgerskapets arrangementer, fordi de oppfattet dem som å stå et skritt til venstre i forhold til DNA og LO-ledelsen. Overfor disse vil selvfølgelig K. A. legge stor vekt på å påvise at småborgervenstre verken i politisk linje eller praktisk arbeid kan utgjøre noe alternativ til sosialdemokratiet. Dette var også et spørsmål som vi la stor vekt på å diskutere 1. mai med arbeidsfolk som hadde en slik oppfatning.

I motsetning til både sosialdemokratenes og småborgervenstres kan ikke K. A. skille med en mengde avholdte demonstrasjoner på 1. mai. Det som imidlertid er av mye større betydning, er at vi nådde ut med vårt materiell og vår politiske linje, og på flere steder enn tidligere. Gjennom dette arbeidet ble det vist at det finnes et revolusjonært alternativ til sosialdemokratenes og småborgervenstres 1. mai-paroler. Vi har ingen illusjoner om at en revolusjonær linje 1. mai nå er grunnfestet - til det kreves det langvarig kamp, men vi vet at Forbundets systematiske arbeid framover vil legge grunnlaget for en revolusjonær gjenreisning av 1. mai, på arbeiderklassens eget grunnlag.

FRA USA

Den amerikanske ukeavis "Guardian" (med bl. a. den australske journalist Wilfred Burchett - kjent for sine bøker om Vietnam - som medarbeider) bringer i sitt nummer av 28. mars i år en større reportasje om byggingen av et nytt kommunistisk parti i USA. Ca. 1200 politiske aktivister fra forskjellige organisasjoner var den 23. mars samlet i New York for å drøfte emnet "Hvilken veg i byggingen av et nytt kommunistparti?".

Av interesse for oss er bl. a. følgende utdrag fra Guardian-redaktøren Irwin Silber på møtet:

"Et parti med en revolusjonær teori benekter den klassesamarbeidslinje at vegen til sosialismen i De Forente Stater går gjennom en anti-monopolistisk koalisjon som inkluderer det såkalte "liberale borgerskap". Et parti med en revolusjonær teori mener at denne revisjonistiske tesen bare i lett forandret form er å gjenopplive Kautskys begrep om at imperialismen langt fra å være et system som uunngåelig vokser ut av kapitalismen, bare er politikken til en sektor av den herskende klassen - noe som leder til det fullstendig idealistiske premiss at det kan lages allianse med den "liberale", "ikke-imperialistiske" seksjon av borgerskapet."

Dette kunne like godt ha vært sagt direkte mot AKPs revisjonisme.

For øvrig ønsker vi våre amerikanske kamerater lykke til i et uhyre viktig arbeid, og tar det som nok et tegn på at den revolusjonære linjen nå vokser fram internasjonalt.

I Sverige har borgerskapet blitt tydelig oppskremt av en ny politisk organisasjon med klart uttalt marxist-leninistisk utgangspunkt KFML(r). Hva de virkelig er bekymret over er at basisen ikke kan antas å være universitetet og akademiker-radikalernes miljø, men tvert imot arbeidere og i et for borgerskapet foruroligende omfang. Og hva verre er - det er unge arbeidere som først og fremst slutter opp bak de røde fanene.

KFML(r) ble dannet i okt. 1970. I dag får de "skylda for" nær sagt alle arbeideraksjoner og ville streiker over hele Sverige. Borgerpressen er daglig full av fantastiske røverhistorier og hets mot dem i en velkjent, men særlig hysterisk tone.

KFML(r) har idag lokalorganisasjoner over hele landet og gjør seg særlig bemerket i de store industrisentraene. De har 28 bokhandler i like mange byer og tettsteder. Foruten sitt hovedorgan Proletären som selges overalt (men ikke i "vanlig" kiosker) hver uke, utgir de tilsammen 8 andre aviser og tidsskrifter. I følge egne offisielle tall har de aktive bedriftsceller på 75 av Sveriges største bedrifter.

Sitater fra formann Aspengren

1. mai er arbeiderklassens internasjonale demonstrasjonsdag. I år tok NRK dette til etterretning ved blant annet å bringe et lengre radio-intervju med LO-formann Tor Aspengren på morgenvisten.

Om Aspengren demonstrerte - om ikke vilje til klassekamp, så derimot helt utvetydig sosialdemokratiets vilje til å integrere arbeiderklassen og dens organisasjoner i det borgerlige samfunn, vilje til klassesamarbeid.

Det er særlig en linje i intervjuet vi vil belyse med de følgende sitater. Det er nettopp sosialdemokratiets grunnleggende tro på mulighetene av å skape varige og tilstrekkelige forbedringer for arbeiderklassen innen det borgerlige samfunn, på det borgerlige samfunns evne til å overleve. De sosialdemokratiske reformistene er først og fremst representanter for borgerskapet og dets tro på det borgerlige samfunn - borgerskapets åndelige agenter i arbeiderklassen. Dette kom særlig godt til uttrykk hos Aspengren 1. mai.

Aspengren ble blant annet spurt om hvorfor han som ung hadde engasjert seg faglig og politisk. For det første understrekte han at Marx alltid hadde betydd "svært lite" for ham. Det som hadde ansporet ham, var spørsmålet om han "kunne bidra til bedre forhold i vårt samfunn gjennom sosiale foranstaltninger, gjennom sosiale trygdeordninger". I mellomkrigstida var det tydeligvis dette som hadde kostet kamp, men som det nå lot seg gjøre å samarbeide om: "Tidligere var det kamp, nå har vi fått samarbeid." Vi merker oss dette: Når de har kjempet og kjemper, er det ikke sosialismen de sosialdemokratiske lederne har i tankene, men integrasjon og samarbeid.

Hvordan skjedde så overgangen fra kamp til samarbeid? Aspengren var klar også på dette punkt. Det skjedde ved at han og hans sosialdemokratiske venner vant tillit hos borgerskapet: "Motparten har fått mer respekt for oss, ikke minst på bakgrunn av det som skjedde under krigen." Det var altså borgerskapets respekt som manglet før krigen. Vi kan legge til at denne respekten har de i fullt monn gjort seg fortjent til etter krigen.

Dermed er "LO blitt mer en service- enn en kamporganisasjon". Aspengren betonte service-aspektet særlig sterkt: "Vi skal trygge våre medlemmer fra vuggen og til graven." Med andre ord: De fagorganiserte må for all del ikke føle seg utrygge i det borgerlige samfunn. I Aspengrens faderlige hender skal de slippe å bekymre seg for noe som helst.

Ingen perspektiver ut over det borgerlige samfunn - det er kjernen i sosialdemokratiets ideologi. Med Aspengrens ord: "Den aktuelle situasjon er det viktigste i saken." (Vi minnes den klassiske revisjonisten Bernstein: "Bevegelsen er alt, målet intet.")

På den ene siden forsøkte Aspengren i intervjuet å harmonisere det bestående. På den andre siden kunne han ikke unngå å se i øynene de økende konfliktene. Men ifølge Aspengren har problemene vokst over hodet på dem som på grunn av dette stiller spørsmålsteget ved det borgerlige samfunn: "Utviklingen har skapt så mange problemer at en ikke ser det som mulig å løse dem ett for ett."

Vi tror at det i tida som kommer skal bli vanskelig også for Aspengren å løse problemene ett for ett. Det samfunn han representerer - det kapitalistiske - er av en slik karakter at for hvert problem det "løser", skaper det helt riktig bare en hel del nye. Det er fylt av uløselige indre motsigelser. Men hvis arbeiderklassen skal erstatte dette samfunnet med et nytt, og dermed oppfylle sin historiske oppgave, må den kvitte seg med alle borgerlige representanter i sin ledelse.

hb

Valutakrisene

I de siste 4 - 5 år har stadig tilbakevendende valuta-kriser blitt en del av den kapitalistiske hverdagen. Mens det tidligere gikk årtier mellom at de viktigste valutaene ble rokket ved, endres de i dag mye hyppigere, ofte opp til flere ganger i året. De "løsninger" som de største kapitalistiske landene kommer fram til, viser seg alle å være utilstrekkelige, og nye vansker tårner seg opp så snart symptomene på de gamle er fjernet. Nettopp det at nye vansker straks dukker opp etterat de gamle erklæres for å være løst, viser at de løsningene som presenteres slett ikke er løsninger, men provisoriske lappverk på et system som allerede er dødsdømt.

Valutakrisene er et resultat av kapitalismens logiske utvikling. Fordi kapitalismen er fylt av indre motsigelser som under kapitalismen er uløselige, kan heller ikke valuta-problemene bli løst under kapitalismen. Valutakrisene gjenspeiler en skjerping av kampen mellom de imperialistiske landene, og denne kampen vil alltid eksisterer så lenge kapitalismen eksisterer, for konkurransen mellom de kapitalistiske land er nødvendig for kapitalismens utvikling og beståen. Dette er kjernen i valutaproblemet, når vi skjærer vekk all borgerlig mystifisering og "ekspert"-prat.

Bretton-Woods-avtalen

I 1944 kom de kapitalistiske landene fram til en valuta-overenskomst, den såkalte Bretton-Woods-avtalen. Her ble det vedtatt at dollaren, som ble ansett for å være den sterkeste valutaen, skulle være den valutaen som en alltid kunne bruke til å betale de varene en kjøpte. For at dollaren ikke skulle synke i verdi, ble det samtidig vedtatt at en dollar skulle svare til en bestemt mengde gull, og at en når som helst kunne veksle inn sine dollar mot gull i USAs nasjonalbank. På denne måten sikret en seg at USA ikke kunne trykke dollarsedler i det uendelige, men at antallet dollarsedler som kunne være i omløp, var begrenset av den mengde gull som fantes i USAs nasjonalbank. En dollar skulle altså være "så god som gull".

Et lands utenriksøkonomi

Vi kan betrakte et lands økonomi overfor utlandet på samme måte som økonomien til en familie. Over lang tid kan ikke en familie bruke mer enn den tjener, og det kan heller ikke et land. Mens en familie umiddelbart merker at dens utgifter er større enn dens inntekter, er det betalingsbalansen overfor utlandet som viser det samme forholdet for et lands vedkommende. Om denne er negativ, har landet kjøpt mer fra utlandet enn det har solgt, og det blir skyldig utlandet penger. Nå er ikke dette så farlig om det bare skjer et år eller to, fordi da vil en lett kunne få låne penger. Men om en stadig blir skyldig utlandet penger, vil en heller ikke få låne, fordi landets tillit er kraftig svekket. I dette tilfellet må en sørge for å skaffe seg en positiv betalingsbalanse igjen.

Men ikke alle land trenger å gjøre dette. Om landets valuta anses som "god som gull" uansett hvorledes det går med landets betalingsbalanse overfor utlandet, kan landet dekke sitt underskudd ved å trykke flere penger, og betale underskuddet med disse. På denne måten "betaler" landet for seg, men de pengene de andre landene mottar for det de selger til landet har en lavere verdi enn det de gir seg ut for, fordi hvis de alle samtidig ville veksle dem inn i gull, ville det ikke bli nok gull til alle.

Eller riktigere: Det vil alltid være "nok" gull, om bare prisen på gull blir høy nok. Men når prisen på gull stiger, synker verdien av de pengene landene mottok. Om f. eks. ett gram gull skulle koste en dollar, mens det for at alle skal bli kvitt sine dollars og få igjen gull er nødvendig å betale to dollar for et gram gull, så har dollar sunket i verdi. Dette medfører også at de landene som har tatt imot dollar som betaling er blitt "lurt". De hadde fastsatt prisene på sine varer ut fra en bestemt verdi av dollaren, og regnet med at de skulle få igjen så og så mye for de dollarene de mottar. Men når det kommer til stykke, får de mindre igjen enn det de har tenkt, og de er blitt snytt.

Når landene ser at dette skjer med et lands valuta, så er tilliten til landets valuta ødelagt, og ingen vil ta imot denne valutaen som betaling for det de selger, om de ikke klart sier fra hvor mye valutaen egentlig er verdt. Landet blir derfor tvunget til å skrive ned verdien av sin valuta (devaluere), for å kunne få bruke den som betalingsmiddel. Om det landet som devaluerer er et land med stor utenriks-handel, vil virkningene av at det devaluerer spre seg til andre land, og vi får det vi kjenner som valutakrise.

Litt om betalingsbalansen overfor utlandet

Betalingsbalansen viser om et land bruker mer enn det tjener. De viktigste inntektene et land har fra utlandet er:

1. Eksport av varer og tjenester (tjenester kan f. eks. være å frakte varer for et annet land med et av landets egne skip)
 2. Penger som utenlandske turister etterlater seg i landet.
 3. Investeringer som utlendinger foretar i landet.
 4. Utbetaling av profit fra utenlandske bedrifter hvor landet har eierinteresser.
 5. Renteinntekter av lån som landet har gitt til andre land.
 6. Sivil og militær hjelp som landet mottar fra utlandet.
- Til disse seks inntekstpostene svarer nøyaktig de seks samme utgiftspostene, og det er resultatet av disse tolv

størrelsene som bestemmer om betalingsbalansen skal bli positiv eller negativ.

USAs økonomi

Ifølge Bretton-Woods-avtalen var dollar den valuta som skulle være den internasjonale reservevaluta, og denne skulle alltid være gyldig betalingsmiddel. I årene etter krigen fungerte valutasystemet grunnet i Bretton-Woods-avtalen godt. USAs økonomiske hegemoni i den kapitalistiske verden var urokkelig, og USAs betalingsbalanse var hele tida positiv.

Men den kapitalistiske konkurransen tiltok i styrke, og særlig landene i Europa og Japan utviklet seg sterkt. Det var ikke lenger så lett for USA å selge alle de varene de produserte, fordi disse landene nå sjøl produserte mye av det de tidligere hadde måttet importere fra USA. Alt dette gjorde at det ble vanskeligere og vanskeligere for USA å selge mer enn de kjøpte av varer og tjenester.

Når det gjelder turismen, har denne alltid bidratt til å svekke USAs betalingsbalanse, idet amerikanerne reiser mye og bruker mye penger utenlands, mye mer enn hva turister i USA etterlater seg.

Da det viste seg at det ble vanskelig å få solgt alt som kunne produseres i USA til utlandet, la de amerikanske kapitalistene selve produksjonen til utlandet. I tidligere tider ble dette hovedsaklig bare gjort i de fattige land for å utnytte deres ressurser og billige arbeidskraft, men etter den andre verdenskrigen ble det mer og mer vanlig for de amerikanske kapitalistene å plassere pengene sine i Japan og Vest-Europa. De amerikanske kapitalistene investerte altså i utlandet, og de fortjenester disse bedriftene hadde, ble i stor grad brakt tilbake til USA.

Det viktigste som har skjedd i åra etter den annen verdens krig er de fattige landenes kamp mot den økte utbyttingen fra de imperialistiske stormaktene. Folket i de undertrykte landene reiser seg stadig til sterkere kamp mot den kapitalistiske verden. For å hindre at den amerikanske kapitalistklassens makt skal svekkes, må den amerikanske regjering stadig styrke sitt militærapparat i de undertrykte landene, og bruker en masse penger på å understøtte korrupte Quisling-regimer. Samtidig som dette er helt nødvendig for at det amerikanske hegemoniet skal kunne bestå, trekker det en mengde verdier ut av landet, og bidrar til å forverre betalingsbalansen.

Økt konkurranse og krise

Dette har ført til at USAs betalingsbalanse stadig har forverret seg, fra et underskudd på 1,7 milliarder dollar i 1968 til et underskudd på 9,6 milliarder dollar i 1971. Disse underskuddene ble forsøkt dekt ved å trykke opp flere dollarsedler, men tilliten til dollaren var ødelagt og mange kapitalistiske land begynte å veksle inn sine dollar i gull. Det viste seg da at dollarens kurs var falsk, og USA ble tvunget til å devaluere. En fikk ved den såkalte Smithsonian-avtalen i desember 1971 fastsatt en ny verdi på dollaren, men dette hjelper ingenting så lenge USAs betalingsbalanse stadig svekkes.

Utviklingen i den kapitalistiske verden med økt kamp mellom de imperialistiske stormaktene og frigjøringskampene som føres i de undertrykte landene er altså den egentlige årsaken til valutakrisen. Dette har ført til at USAs økonomiske stilling i den kapitalistiske verden er blitt stadig svekket, og dette er en tendens som forsterker seg. En endelig løsning av valutakrisene er således ikke mulig under kapitalismen. Som vi nevnte innledningsvis, inneholder kapitalismen uløselige motsigelser, og disse kan bare oppheves når arbeiderklassen og dens allierte gjennomfører den sosialistiske revolusjonen.

ØH

Intervju med representanter fra KFML(r) – Sverige

Den røde Arbeideren har hatt et intervju med 2 ledende kamerater fra Kommunistiska Förbundet Marxist-leninisterna (revolusjonærerna), Lennart Fässberg og Paal Aamot. De er begge medlemmer av Sentralkomiteen i KFML(r).

Spørsmål:

KFML(r) blei dannet etter et politisk oppgjør i det gamle KFML (initiativtakerne til det nystiftede såkalte "Sveriges kommunistiske Parti - SKP"). Vårt første spørsmål til Lennart Fässberg og Paal Aamot var derfor:

Hva var årsaken til denne splittelsen?

Svar:

Den grunnleggende årsak lå i at det allerede fra starten av utviklet seg en borgerlig linje i motstrid til den proletære linje. Den borgerlig linja fikk hegemoni i ledelsen som for det meste bestod av akademikere med dårlig kontakt med arbeiderklassen. Ledelsen forfalt etterhvert for en opportunistisk halehengspolitikk. Det proletære mindretall på 3 medlemmer i sentralkomiteen med Frank Baude som fremste talsmann var typisk for situasjonen alle arbeidere. De forfektet den revolusjonære kommunistiske linje for Forbundet sammen med kommunistiske medlemmer. De reiste opposisjonen og ledet den kampen som til slutt måtte føre til brudd og igjen til dannelsen av KFML(r). En av omstendighetene under konfrontasjonene mellom de to linjer var at flertallet i ledelsen aldri ville løse motsigelsene gjennom demokratisk diskusjon og prøving av standpunktene - de grep til byråkratisk metoder for å diktere sin politikk. Motsetningene viste seg etterhvert også å være av antagomstisk karakter.

Men fram for allt var det den almenne skjerpinga av klassekampen i Sverige som utløste splittelsen - den avklarte fullt ut nødvendigheten av fullt brudd med den borgerlige ledelsen. Oppsvinget i de ville streikeke (særlig vil vi nevne Kiruna-streiken) viste at vår kommunistiske linje for arbeiderne var riktig - den andre linja var forræderisk. Dette skjedde ved årskiftet 1969 - 70 og høsten 1970 var det også valg. KFML stilte opp. Det er en historisk kjennsgjerning at kommunistiske partier har hatt vansker med en prinsipiell linje når man retter seg inn på valg til parlamentariske forsamlinger - faren for å gli til høyre er alltid tilstede - det er lett å forfalle til illusjonsmakeri og reformisme. Men det gamle KFML's ledelse slo helt over i overbudspolitikk. Ledelsen tok ikke hensyn overhodet til kommunistiske forbundsmedlemmers krav om å ta utgangspunkt i en revolusjonær linje som valgkampen skulle tjene.

Et avskrekkende eksempel på den feilaktige linja var deres illusjonsparole ved valget: Bort med alle skatter!

Spørsmål:

Vi vet at i oktober 1970 blei KFML(r) grunnlagt i Göteborg hvor så godt som hele lokalavdelingen (den - største i KFML) fulgte med. Hva var de viktigste oppgaver den tok fatt på?

Svar:

Vår viktigste oppgave på de ideologiske området var å bekjempe og avsløre høyreopportunistene, og konsolidere oss på en proletær linje. Vi tok fatt på studiene og utga vår egen avis Proletären.

Utdad hadde vi to viktige oppgaver. Den ene var propaganda for KFML(r)'s revolusjonære linje, - den andre var å bygge opp avisa som kollektiv organisator. Vi innrettet vår politiske virksomhet på å trekke med oss de mest klassebevisste arbeidere først og fremst innen storindustrien. Parolen: "Vend ansiktet mot arbeidsplassene" blei retningsgivende. Vi tok målbevisst sikte på å bygge opp celler i industrien rundt om i landet.

Vi sendte folk ut til distriktene for å organisere. Resultatet av dette arbeid er nå våre faste distriktsorganisasjoner. Vi satt ikke som det gamle KFML og ventet på at noe skulle skje rundt om.

Nyttårshelgen 1972 avholdt KFML(r) kongress i Göteborg etter en grundig forberedelse i grunnorganisasjonene. Våre svenske kamerater framholder at denne kongressen hadde en helt avgjørende betydning for konsolideringen av Forbundet på en riktig marxist-leninistisk linje. Kongressen innebar at den politiske kampen mot høyreopportunismen i forbindelse med bruddet var avsluttet. Videre markerte kongressen Forbundets overgang fra studieorganisasjon, der det ble lagt avgjørende vekt på den indre konsolidering, til propaganda-organisasjon, der den revolusjonære klassepropagandaen ble hovedoppgaven.

Spørsmål:

Kan dere si noe om hva som utgjør grunnlaget for KFML(r)s strategi?

Svar:

Grunnlaget er at et kommunistisk parti eller forbund i et kapitalistisk samfunn representerer bare arbeiderklassens interesser, og at det derfor ikke kan spre noen som helst illusjoner om at det er talerør for andre klasser eller grupper i samfunnet. Hovedmotsigelsen går mellom borgerskapet og proletariatet. Småborgerskapet stiller seg på borgerskapets side når klassekampen blir tilspisset. Først etter revolusjonen kan vi vise dem som kommer fra småborgerskapet et annet alternativ. Vi må ikke se noe spørsmål løstrevet fra klassekampen.

I partibyggingen legger vi hovedvekten på å rekruttere medlemmer fra industriarbeiderne, og vi fører fram for alt ut vår propaganda på de store arbeidsplassene, der vi bygger ut vår organisasjon gjennom bedriftsceller på de forskjellige arbeidsplasser.

I Sverige er det nå opprettet både et kommunistisk ungdomsforbund (S.K.U. (m.l.)) og et kommunistisk studentforbund (S.K.S. (m.l.)). Vi spurte våre svenske kamerater om forholdet mellom disse organisasjoner og KFML(r) og de svarte:

Ungdomsforbundet er vår viktigste rekrutteringsbase. Det henvender seg til den proletære ungdommen, og det hjelper oss å føre ut Forbundets politikk med mer åpne virksomhetsformer enn Forbundet kan ha.

Studentforbundets målsetting er å drive rekruttering blant de intellektuelle for å få støttepunkter også der. Tradisjonelt er studentene politisk interessert og det er mange politiske debatter på universitetet. Vi må ikke levere dette feltet fritt for de borgerlige og småborgerslige organisasjoner.

Spørsmål:

Den småborgerslige venstrebevegelsen opererer med en mengde forskjellige "fronter", også i Sverige. Hvordan ser dere på dem?

Svar:

Disse "frontorganisasjonene" tar utgangspunkt i spørsmål som er underordnede og ofte blir reaksjonære i den sammenheng de setter dem. KFML(r)s linje er å splitte og knuse disse "frontene", og føre de progressive krefter over på en proletær linje. Det er også hva som har skjedd hos oss.

Spørsmål:

I Göteborg har det nylig vært en prosess rettet mot revolusjonære arbeidere og ungdom organisert i KFML(r). Hva var årsaken til at sosialfascistene satte i gang en slik sak?

Svar:

Bakgrunnen for denne rettssaken er den svenske regjeringen og sosialdemokratenes kamp mot KFML(r) og den var startsignal for en almen klappjakt på vår organisasjon. Vi er hovedfiender for sosialdemokraten fordi vi er den eneste virkelige motstanderen av deres politikk.

Sosialfascistene og regjeringen ville bruke denne prosessen for å se hvordan opinionen stilte seg til provokasjoner mot den revolusjonære bevegelsen. I så måte ble denne rettssaken fullstendig mislykket. Den førte til sterke protester også fra store masser utenfor vår organisasjon, som tok avstand fra dette inngrepet i de borgerlig-demokratiske rettighetene. Et eksempel på dette er de store solidaritetsdemonstrasjonene til støtte for de fengslede kommunistene. Salget av Proletären, som var den eneste avisen som gikk til kamp mot rettergangene, økte også sterkt på dette tidspunkt.

Göteborgsprosessen tok sikte på å slå fast at politiet alltid har rett, uansett hvor mange vitner som kunne bekrefte at politiet hadde mishandlet en demonstrant. I stedet for å ta vitnenes forklaringer til følge, ble vitnene fengslet siktet for mened. Dette er et klart eksempel på hvor langt den reaksjonære høyredreiningen er kommet i Sverige.

Et annet eksempel på dette er en grunnlovsendring som nå er på terskelen som vil føre til at de demokratiske rettighetene, såsom talefrihet, organisasjonsfrihet, møtefrihet, trykkefrihet osv., kan bli opphevet over natten. Videre blir en lov gjennomført som gir regjeringen rett til å utvise politisk aktive utlendinger fra Sverige.

Vi retter et direkte spørsmål til kamerat Paal Aamot som var en av dem som ble fengslet under Göteborgprosessen. Du fikk merke det borgerlige undertrykkelsesapparatet direkte på kroppen?

Svar:

Ja, jeg satt fengslet i 10 dager. Årsaken til dette var at den kameraten som ble mishandlet av politiet oppsøkte meg etterpå, hvorpå jeg som lege skrev en legeerklæring over de skader som politiet hadde påført henne. Mens jeg satt fengslet gjennomførte politiet undersøkelse på kontoret og husundersøkelse hjemme hos meg, der samtlige private dokumenter ble undersøkt. I den tiden jeg satt fengslet, ble jeg i likhet med de andre kameratene, sittende helt isolert, uten noen kontakt med omverdenen.

Hvordan kommer korporativismen til uttrykk i fagforeningene? Følger sosialdemokratene en skiftende taktikk?

De følger en noe forskjellig taktikk, men overalt tas det sikte på å kneble revolusjonære arbeidere. I det svenske Byggningsarbeiderforbundet er det nok å være medlem av KFML(r) for å bli utelukket av fagforeningen. Overalt blir våre medlemmer kartlagt av sosialfascistene som rapporterer videre.

Fagforeningene er i praksis blitt det politiske politiet på arbeidsplassene. Det skjer åpent for den som vil se hva som hender. Vi har mange eksempler på at medlemmer av vår organisasjon kan ha fått løfte om jobb på et sted, men så fort sosialfascistenes registreringsapparat oppdager at kameratene er marxist-leninister blir de sparket. Det er sosialfascistene som i dag utgjør den største truselen mot revolusjonære arbeidere.

Spørsmål:

Hvordan går det med de arbeiderne som på slike steder aktivt solidariserer seg med de som blir oppsagt.

Svar:

De får sparken selv og deretter blir de utelukket av fagforeningen.

Spørsmål:

Dere har hatt en enorm fremgang både politisk og organisatorisk på kort tid. Hvilke erfaringer kan trekkes fram som årsak til denne framgang?

Svar:

Politikken er grunnlaget, men det rekkes ikke med bare riktig politikk. Vi bygde derfor målbevisst ut organisasjonen og pressa i takt med den politiskideologiske konsolidering.

Spørsmål:

Hvem fikk dere oppslutning fra?

Svar:

I denne perioden var det i all hovedsak unge arbeidere (tidligere politisk uorganiserte) som sluttet seg til oss.

Spørsmål:

Hva med SKP (høyrefløyer i det gamle KFML) og VPK (Vens-trepartiet-kommunistene), har dere fått noe tilsig etter avskalling-er derfra?

Svar:

Ja, det har vi nok, endel ærlige revolusjonære arbeidere har kommet til oss også derfra, - men det må understrekes at dette utelukkende har skjedd fordi de har sett vår almenne politikk og praksis i klassekampen. Vi søker ikke å intrigere i disse organisasjonene.

Spørsmål:

Er borgerskapet klar over deres framgang?

Svar:

Vel, til å begynne med forsøkte borgerpressen bevisst å tie oss i hjel, det nyttet ikke. Vi oppfattes idag som en reell kraft. Nå er det den åpne bekjempelsens periode.

Spørsmål:

KFML(r) blei jo utviklet nettopp som oppsvinget av de "ville" streiker kom i Sverige, - og dere har jo vært drivkraften i noen av de seinere mest kjente. Hvilke politiske erfaringer vil dere trekke fram av de ville streiker.

Svar:

Foruten de umiddelbare økonomiske resultater og kamperfaringer for arbeiderne, økes det klassebevisstheten og den politiske innsikt. Arbeiderne mister respekt for såvel sosialdemokratiet og deres organisasjoner som myten om "den objektive og rettferdige presse". Dette er ideologisk viktig. En streik skal imidlertid være et tjenlig middel for arbeiderklassen - den må være vel gjennomtenkt og forberedt. Alle må vite hvilke mål som skal settes og hvilke motåtgjerdelser fienden vil ta. Ofte var det så at en streik ikke

var godt nok forberedt. Klassefienden er alltid godt forberedt. De har også sine katastrofeplaner. Arbeidernes ledelse er viktig. Om en streik skal lykkes bra - trengs det en sterk kommunistisk bedriftselle med stor tillit av arbeidskameratene. Agitasjon og propaganda mot sosialdemokratene og deres grep over arbeiderne, de må aktivt bekjempes - i det minste må de nøytraliseres. Vår linje er: Ikke vill streik før den er vel forberedt.

Spørsmål:

Hvordan ser dere på fagforeninger?

Svar:

Som redskap for sosialdemokratiet. I Sverige er det umulig å ta tillitshverv på noe plan uten objektivt tjene deres linje - slik er nå situasjonen hos oss. Vi deltar som medlemmer aktivt, også på møtene med vår klassekamplinje - og for å søke å avsløre sosialdemokratenes klassesamarbeidspolitik. LO er idag en integrert del av borgerstaten.

Spørsmål:

Hva med VPK og SKP's linje?

Svar:

Deres linje hele tiden er å føre arbeiderne tilbake til fagforeningene for å arbeide i legale former - som igjen betyr en styrking av sosialdemokratenes grep.

Spørsmål:

Har det vært tilfeller av forsøk på ultra-venstre ledelse av ville streiker?

Svar:

Ja dessverre, - et tilfelle var den siste Saab-streiken. Ultra-venstre elementer hadde kontroll og ledelse av streikekampen. De dreiv den "to the bitter end" uten omsyn til styrkeforholdet. Å lede til kamp med svekket massebasis, uten forberedelser og med strategien "alt eller intet" var fullstendig feil. En av våre medlemmer var med i streikekomiteen - han førte kamp mot denne linja. Saab-streiken blei til slutt tapt p.g.a. en sosialdemokratisk manøvrer. Det burde vært unngått. En samlet retrett på rette tidspunkt kan være et nødvendig ledd i en kommunistisk linje.

Det stilles høye krav til en riktig strategi og taktikk for arbeidernes streikekamper. Hver streik i Sverige blir en politisk streik, den retter seg ikke endelig bare mot arbeidskjøperne, men også mot den borgerlige staten, sosialdemokratene og fagforeningene. Svensk LO er nettopp endel av staten, et eksempel på forsterkninger av korporativismen.

Spørsmål:

Apropos korporativisme, merker dere tendenser til come back for den gamle "brune" fascisme.

Svar:

Den brune fascismen er ubetydelig, men sosialdemokratene spiller den hvite fascisms rolle, det er den vi konsentrerer oss om.

Spørsmål:

Det er mye utenlandsk arbeidskraft i Sverige. Hva med svenske arbeideres holdning til disse - og hva med klassebevisstheten hos utlendingene.

Svar:

Et viktig spørsmål. Vi sprer forståelse blant svenske arbeidere om proletarisk internasjonalisme, vi søker å sveise arbeiderne sammen for å motstå bevisst politikk som søker å splitte dem opp. Vi driver politisk organisert virksomhet blant finske og jugoslaviske arbeidere som utgjør majoriteten. Vi gir bl.a. ut en finsk-språklig avis. Det er ca. $\frac{1}{2}$ million finske arbeidere i Sverige. Mange utenlandske arbeidere finnes idag som medlemmer i KFML(r) - og det er vel kjent, - i streikene kjempet de sammen med svenske arbeidere også som ledende i streikekomiteene.

Spørsmål til slutt:

KFML(r) er jo opptatt også av de internasjonale spørsmål - er det noen eksempler i så måte som viser praksisen?

Svar:

Vi har en særlig oppgave i arbeiderklassens kamp i Sverige men vi grunner oss på den proletariske internasjonalismen. Det betyr at vi må virke som en politisk drivkraft i det internasjonale solidaritetsarbeid.

Om vår praksis på dette felt kan vi nevne vår siste innsamlingsaksjon til støtte for Vietnamfolkets kamp mot USA-imperialismen under parolen: "En luftvernkanon til Vietnam". Vi hadde stor suksess med den - dessuten den tok fullt ut luven fra sosialdemokratiets "Vietnamkampanje" som var en rein medlidenhetskampanje uten stilling til den aktive væpnede kamp Vietnamfolket førte. Arbeiderne tok stilling til vårt klare standpunkt. Vi tar alvorlig oppgaven å massemobilisere arbeiderklassen til politisk bevisst gi aktiv støtte til klassebrødre og undertrykte folks reising og kamp mot den internasjonale imperialismens undertrykkelse og aggresjon.

Ökt produksjon og profitt — senket reallønn - ARBEIDERKLASSEN MÅ SVARE MED KAMP

Etter en lengre økonomisk nedgangsperiode, som varte fram til et stykke ut i 1972 - med markeds- og produksjonsinnskrænkninger, permitteringer og økende arbeidsløshet - er de fleste kapitalistiske land nå inne i en relativt kraftig konjunkturoppgang med økende investeringer, produksjon og profitt. Dette ble spådd av OECD (Organisasjonen for økonomisk samarbeid og utvikling, hvor de fleste vestlige kapitalistiske land - også Norge - er medlemmer) allerede i dens halvårige publikasjon OECD Economic Outlook i midten av 1972: "I de fleste OECD-land kan det nu spores en klar økning i såvel produksjon som etterspørsel, og denne tendens må ventes å vedvare gjennom hele året 1972 og første halvdel av 1973. Oppsvinget vil følges av en mer moderat prisstigning enn den en har hatt de siste par år og av en nedgang i den høye arbeidsledighet som er registrert i en rekke land. Handelen vil ta seg opp igjen og vil i år sannsynligvis øke med 8 prosent, regnet etter volum, og med kanskje 10 prosent i første halvdel 1973." (Referat i Aftenposten 21. juli 1972)

Konjunkturoppgangen har for Norges vedkommende gitt seg utslag i at kapitalistenes skremelsesagitasjon om de økonomiske virkninger av å stå utenfor EEC er gjort fullstendig til skamme. Norge øker nå kraftig sin eksport. Dette skjer dessuten trass i den norske valutapolitikken, med opprettholdelse av krone-verdien, som gjør norske varer relativt dyrere på det internasjonale marked. Kapitalistenes klagesanger også i denne forbindelse viser seg å være helt uberegtigede.

Kapitalen opplever altså blomstrende tider.

Lønnsarbeidernes situasjon

Hva er så situasjonen for lønnsarbeiderne? Normalt skulle en ekspansjonsperiode slå ut i økte lønninger - økende etterspørsel etter arbeidskraft skulle stille lønnsarbeiderklassen i en gunstig forhandlingsposisjon.

Men dette har ikke på noen måte skjedd i dag. Tvert om, for første gang på tjue år viser til og med den offentlige statistikken en faktisk reallønssenkning i året 1972. Kapitalen øker med andre ord ikke bare investeringene og produksjonen, den øker sin andel av produksjonen på bekostning av lønnsarbeidernes andel. Under kapitalismen deles produksjonsresultatet mellom kapitalen og lønnsarbeiderne. Synker lønnsarbeidernes andel av det produksjonsresultat de - og bare de alene - har skapt, så øker med nødvendighet kapitalens andel tilsvarende. Utbyttingen øker med andre ord.

Dette har altså skjedd i en situasjon som normalt skulle gi arbeiderklassen sterke kort på handa, i den økonomiske kampen. Dette betyr kort og godt at arbeiderklassen ikke har brukt de mulighetene som foreligger. Det er da også kjent at kapitalistene og deres stat, med LO-ledelsen som sitt viktigste redskap, i år klarte å gjennomføre et indeksoppgjør som knapt ga noen kompensasjon i det hele tatt for den sterke prisstigningen som har underminert reallønningene. "Kompensasjonen" ble hovedsaklig gitt i form av subsidier som arbeiderklassen selv må betale av sin egen pung i form av skatt.

Økende korporativisering

Denne økonomiske formen for indeksoppgjør er i seg selv enestående i norsk historie. Om mulig enda mer enestående er det faktum at partene overhodet ikke møtte ved forhandlingsbordet ved dette oppgjøret. Hele oppgjøret ble brakt i havn gjennom samtaler mellom LO-ledelsen, NAF og regjeringen og ved noen omposteringer på statsbudsjettet. Denne form for oppgjør, som i realiteten betyr at staten direkte regulerer lønningene, dvs. en gjennomført korporativistisk lønnspolitikk, ga det elendige resultatet vi i dag kjenner. Denne form for oppgjør har muliggjort en økning av kapitalens andel på bekostning av lønnsarbeidernes andel - i en ekspansjonsperiode. Og denne form for oppgjør uttalte LO-formann Aspengren på LO-kongressen må danne mønstret for de framtidige lønnsoppgjør.

På dette punkt er det aktuelt igjen å trekke inn den omtalte OECD-publikasjonen fra 1972. Ifølge Aftenpostens referat het det der videre: "Landene har i stigende utstrekning tydd til direkte inngrep i priser og inntekter, og slike inngrep kan, med noenlunde balanserte forholds på etterspørselssiden, være nyttige våpen i kampen mot inflasjonen." Og: "Landene burde benytte den nuværende tidlige fase i oppgangs-konjunkturen, da omkostningsøkningene i stor grad dempes av rask produktivitetsøkning, til nye fremstøt mot inflasjonen." - Når vi skjærer gjennom den mystifiserende ordlyden som OECD nødvendigvis må benytte seg av, betyr dette kort og godt et råd til medlemslanda om å sikre oppgangskonjunkturen og profitten gjennom straks å iverksette lønnsdempende tiltak. Og det er nettopp dette den norske staten har fulgt og maktet å gjennomføre med den pågående reallønssenkning og det avsluttede indeksoppgjøret.

Denne linjen søkes nå videreført av det såkalte Skånland-utvalget. Dette utvalget går inn for at det opprettes et inntektspolitisk råd som skal fastsette rammene for lønns-tilleggene. Rådet skal være sammensatt av representanter for "arbeidslivet"s organisasjoner og regjeringen. Utvalget foreslår også at lønnsoppgjørene skal gjøres gjeldende fra 1. januar, samtidig med statsbudsjettet. - Dermed forstår vi helt klart hva Aspengren tenkte på da han utropte årets indeksoppgjør til løsningen for framtida.

Arbeiderklassen må ta opp kampen

Denne utviklingen på topp-planet mellom NAF, LO og staten understreker bare ytterligere erfaringene fra de siste års økonomiske kamper: At bare solidaritet og kamp på grunnplanet kan øke lønnsarbeidernes andel av produksjonsresultatet, slik de "ulovlige" streikene har vist. Hele situasjonen betyr også at venstre-sosialdemokratene og AKPs ensidige konsentrasjon om å skaffe seg oppslutning ved det kommende Stortingsvalg objektivt er et forsøk på å avlede arbeiderklassen fra å føre klassekamp, og dermed en støtte for kapitalen.

Situasjonen er på ingen måte ugunstig for arbeiderklassens kampmuligheter. Tvert om stiller konjunkturoppgangen arbeiderklassen i en sterk utgangsposisjon. Alle forhold ligger til rette for å tilbakevise kapitalistenes frekke forsøk på i denne situasjonen å øke profittandelen på bekostning av arbeiderklassens andel. Under kapitalismen fins det ingen andre muligheter for arbeiderklassen til å forsvare sine levevilkår enn stadig å kjempe for så stor del som mulig av det produksjonsresultat den selv har skapt. Når kapitalistene svarer på dette med å beklage seg over profittandelen, kan arbeiderklassen bare svare: Ned med hele profitten og dens grunnlag, lønssystemet!

Det er ikke arbeiderklassens oppgave eller plikt å bevege seg innen de rammer som hensynet til profitten setter, noe den "samfunnsansvarlige" kjernen i revisjonistenes klasse-samarbeidspolitikk går ut på og alltid har gått ut på. Kapitalismen kan i alle fall aldri trygge arbeidsplasser og livsvilkår for arbeiderklassen. Derfor må truslene om bedriftsnedleggelse o. l. i forbindelse med lønnskrav møtes med arbeiderklassens egne paroler: Ned med kapitalismen! Fram for sosialismen!

hb

NKP og pakkeløsningen

NKP har nå foreslått for LO at staten skal betale arbeidernes lønnspålegg i stedet for arbeidsgiverne.

Konklusjonen er da at arbeidsgiverne får slippe å betale fra sitt overskudd slik at de kan få slippe overskuddet i sin egen lomme, og at staten må oppheve momsen og opphøye skatten en tanke.

Litt av en tanke og det skal vi kalle Norges kommunistiske Parti hva?

Jeg ville kalle dem Kapitalistenes representanter

Janna 15 år

bryt med...

Utviklinga den seinere tid har vært prega av en kraftig prisøking som totalt har undergravd lønningene. De tarifferte tillegg har ikke på noen måte tilnærmevis greidd å kompensere dette. Indeksbestemmelsene i tariffavtalen har vært rent illusoriske - det har nær sagt alle faglige grunnorganisasjoner hele landet over uttalt før kongressen. Hva gjorde så LO-pampene med dette?

Et tidligere forslag som det var nærliggende å ta alvorlig under disse forhold, kom fram på kongressen: Innføring av helautomatisk indeksregulering med lavt svingningstall i kommende avtaler. Igjen blankt avvist av kongressens flertall som stilte opp med følgende svada isteden:

1. Kongressen understreker at i samsvar med den produksjonsøking som finner sted, må lønnstakerne sikres en øking av reallønn og sosiale goder. Indeksbestemmelser søkes gjennomført i samsvar med denne målsetting.

Kunne ikke andre borgerlige politikere, som Korvald, Anders Lange eller Willoch uttalt det samme, like ullent og like "alvorsfylt"?

Men det kommer mer tåkeprat i "vedtaket":

2. Lønnsøking må sees i sammenheng med lavere pensjonsalder og/eller kortere arbeidstid, lønn under sykdom, sluttvederlag osv. Sikhten må være å komme fram til sosial likestilling for alle ansatte. Lavtlønnsgruppens problem må vies den største oppmerksomhet, likeså gjennomføringen av likelønsspørsmålet i praksis.

Tenk så langt vi er kommet i 1973: "Lavtlønnsgruppens problemer må vies den største oppmerksomhet"(!)

Likelønsspørsmålet prioriteres på samme måte: "må vies den største oppmerksomhet"(!).

Ja, nærmere himmelen er det vanskelig å komme. Det er reint så en mister pusten.

Fra fellesoppgjør til totalitært fascistisk system i lønnspolitikken

Er forbundsvis oppgjør en saga blott?

Det var ventet en debatt om oppgjørsformene. Ville kongressen ta sjansen på å gå imot opposisjonen mot fastlåste sentraldirigerte oppgjør?

Ville man i hvert fall av taktiske grunner late som kravet om forbundsvis tariffoppgjør var hørt av ledelsen?

Vedtaket som blei valsa igjennom burde frata enhver som ennå måtte ha illusjoner i den retning det siste håp. Vedtaket som blei fatta uten nevneverdig opposisjon var som følger:

3. Kongressen understreker representantskapets vedtak fra 1971 om oppgjørsformene. Man forutsetter at enhver form for samordning av inntektsoppgjørene skal omfatte alle grupper i samfunnet.

Vi minner om at LO-representantskapets vedtak av 1971 fastslår prinsippet om sentraldirigert (samordna) oppgjør under en fastlåst ramme mellom LO og NAF.

Siste del av vedtaket er inidlertid interessant, så stygt det er. Alle grupper i samfunnet skal samordnes! - Dette er et program for en totalitær stat. Her er nettopp et punkt der sosialdemokratiet viser sitt fascistiske ansikt. Nei til sosialisme - ja til den totalitære stat med full samordning under kapitalismen!

Et annet vedtak på kongressen viser også at man nettopp ser borgerstaten som redskap for sitt velferdssamfunn.

4. En viktig målsetting for den økonomiske politikken må være å skape grunnlag for en rimeligere prisutvikling og vekst i disponibel realinntekt for vanlige lønnstakere. For å sikre dette kan et nærmere samarbeid om den økonomiske politikken mellom myndighetene og organisasjonene vise seg å være nødvendige.

Men stiller man da ikke opp konkrete krav om hva som må gjøres? Jo - og hør bare om ikke Korvald, Willoch og NAF kan akseptere dette:

1. Kontrollsystemet (med skattene) må utvikles (ikke endres!).
2. Økt kontroll og endringer i regnskapslovgivningen må gjennomføres for å redusere mulighetene for unndragelse av skatt. Utvidet bruk av skjønn og rimelige kriterier (hva er det?) uavhengig av bedriftens regnskapsmessig formelle stilling må bygges inn i skattesystemet. Utgangspunktet må være hva som er rimelig vederlag for arbeidsinnsats og avkastning av kapital.

Vi vil bare minne om at under kapitalismen vil en "rimelig" arbeidslønn aldri bli annet enn det nødvendige for å produsere egen arbeidskraft. Arbeidernes lønnskamp vil alltid måtte dreie seg om å gå til angrep på den "rimelige" profitten - d.v.s. de forkaster i sitt utgangspunkt alle borgerlige begreper om "rimelighet".

Den "rimelige" profitt reguleres av det kapitalistiske marked som LO slett ikke vil gå til angrep på.

Om skattepolitikken uttaler kongressen at den vil lette lønnstakernes skatteandel ved "å senke den marginale skattebelastningen".

Og så noe om at "den prisdempende effekt (?) som man nå oppnår gjennom subsidier på visse viktige matvarer (gitt ved lønnsoppgjøret i år) gis en varig karakter etter 1/1 1974".

Hva er dette for svada? Det betyr egentlig at det ikke blir truffet noen tiltak mot den prisstigning vi nå opplever. Hvem er det som merker noen prisdempende virkning?

Enda et utdrag av kongressens vedtak:

"For å hindre prisstigning uten sammenheng med reelle økonomiske forhold (!?) må prisovervåkinga styrkes".

Javisst nei. Man vil for det første overvåke prisstigninga - men unntatt fra den skal altså den prisstigning være som har sammenheng med reelle økonomiske forhold. Man snakker ikke om mottiltak.

Vi kjenner ikke til noen prisstigning som ikke henger sammen med reelle økonomiske forhold, f. eks. at kapitalmarkedet krever ekstraprofitter for investert kapital i f. eks. industri som må hentes inn gjennom prisstigning eller lønnsenkning, om man baserer seg på kapitalmarkedet (og det gjør LO!).

Vår påstand er følgende:

Sosialdemokratiet (DNA- og LO-ledelsen i særdeleshet) arbeider bevisst for å tåkelegge det faktum for arbeiderne at prisstigninga, de økonomiske kriser med påfølgende utarming av de arbeidende masser, er en uatskillelig del av det kapitalistiske system. Derfor deres preik om "prisstigning uten sammenheng med reelle økonomiske forhold". Slik gjør de rakkertjeneste for borgerskapet!

Til slutt vil vi nevne en sak som viser at de ikke bare ideologisk, men også i praksis vender seg mot arbeidernes mest elementære "borgerlig-demokratiske" rettigheter: Med DNAs og LO-ledelsens "motstrebende" bistand blei det i sin tid vedtatt en spesiell paragraf i de beryktede "arbeidstvistlovene", som en del av det statlige lovverket.

Vi sikter her til paragraf 35, 7. ledd, som gir riksmeglingsmannen rett til suverent å koble avstemningsresultatet i ett tariff-forslag i et forbund sammen med ett eller flere andre forbunds resultater, og det helt vilkårlig, etter eget skjønn (?) - hva enten det er anbefalt eller ikke av forbundenes forhandlingsutvalg. Mange har undret seg over hvor langt åpenbare diktatoriske fullmakter kan gå, samtidig som man gidder å forsøke på å gi det hele en demokratisk maske. Hva fanden kan avstemningene bli annet enn sirkus når resultatet kan tolkes og manipuleres ved hjelp av den slags matematikk?

Det finnes vel knapt noen aktiv fagorganisert som ikke har reagert mot dette klare overgrepet. Og forslag kom da også inn til kongressen om at den skulle vedta å forlange denne paragrafen fjernet.

Å langt derifra - en kort melding fra kongressen uttaler følgende: "LO skal ikke fremme forslag om endring i den såkalte koblingsbestemmelsen i "Arbeidstvistloven". 194 stemte for dette forslaget fra sekretariatet, 92 stemte imot. Det sier litt om hvem som kontrollerer LO og dens "kongresser".

Hva med opposisjonen på denne kongressen? Ragnar Kalheim & co. hadde skapt seg en plattform hos en del fagorganiserte ved å utbasunere det oppgjøret som skulle komme med Aspen-gren og koryfeer. NKP og SF fulgte ivrig opp - ja, gjennom aktivt å delta i de udemokratiske valg til kongressen skulle de få seg tildelt noen representanter - og la arbeiderne stole på de påfølgende resultater. Det var vel fornuftig politikk!

Vi tror alle gjennom dagspressa er kjent med denne "opposisjonen"s håpløse og tilslutt helt ynkelige rolle. Løven falt ned som en skinnfell. Etter de naturlige avstemningsnederlag endte det hele med at opposisjonslederen Kalheim i sitt siste innlegg berømmer Aspen-grens og LO-ledelsens kloke og sindige avgjørelser! Ikke et ord som kunne tyde på at han ville nekte å bøye seg for "kongressen"s klart reaksjonære vedtak.

A-pressa kunne triumferende melde: LO-kongressen godkjente alle beretninger, også om sekretariatets pro-EF-virkosmhet i 1972 - enstemmig!

Valgreglene enstemmig godkjent.

"Handlingsprogrammet" - enstemmig godkjent.

Vi ber de fagorganiserte arbeidere rundt om i landet å ta denne LO-kongressens vedtak til etterretning, for deretter å fri seg fra enhver tanke på å reparere LO-apparatet. Det er ikke bare råttent - det er retta mot arbeiderne, og må derfor bekjempes.

Det sentrale for de fagorganiserte må heretter være:

- 1) Å bryte med LO-ledelsen!
- 2) Å bekjempe illusjonene om å erobre LO for "opposisjonen"
- 3) Å neglisjere LO-kongressens vedtak
- 4) Faglig enhet på klassekampens grunn
- 5) Å være med på å organisere den revolusjonære ledelsen av arbeidernes kamp for sosialismen

DEN NYE KVINNEN I KINA

I anledning av den internasjonale Kvinnenes Dag 8. mars har Peking Review en oversikt eller et tilbakeblikk over kvinnenes stilling i Kina, og konstaterer at det etter frigjøringa er oppstått en ny kvinne i Kina.

I 20-åra pekte Mao på at en mann i Kina vanligvis var underlagt tre former for undertrykkelse: av politisk, klanmessig og religiøs art. Men en kvinne er dertil undertrykt av ekte mannen, sa han. Slik var stillingen før 1949. I dag blir kvinnene betegnet som "den andre halvdel", ikke spøkefullt og ironisk som den "bedre halvdel" som i vest.

Hvordan har dette kunnet skje? Kamerat Wang Tse, 2. sekretær i partikomiteen ved Bomullsfabrikken i den østlige utkanten av hovedstaden og en av de fire kvinnene i den faste komite minnet først litt humoristisk om kvinnens stilling i det gamle Kina da hun sluttet seg til revolusjonen. Den gangen, sa hun, ble kvinnene sammenliknet med et pakkesel, og som en del av bryllupsritualet måtte hun krype under en sadel, som et tegn på at hun godtok å arbeide som et sådant til sin dødsdag.

Så fortalte hun om landleikene i de områdene som var blitt frigjort av den 8. armé. Da jorda ble fordelt blant bøndene fikk også gifte kvinner sin del. Men de hadde jo ikke noe navn. De het bare kona til den og den, eller mora til den og den. Så ble de gitt navn i all hast. Slik fikk kvinnene også et navn samtidig som de fikk jord...

Ledet av kommunistpartiet og formann Mao kjempet millioner av kvinner side om side med sine menn under revolusjonen. Kamerat Wang Tse var en av dem. 20 år gammel var hun allerede i full gang med å mobilisere folket til kamp mot japanerne. Hun kan fortelle om hvordan arbeiderkvinner bidro på en strålende måte til motstanden mot den japanske okkupasjon. - Det minner uvilkårlig om de norske "jentene" under okkupasjonen her, som gjorde tjeneste som kurærer, og risikerte livet hver gang, f. eks. - og det er et faktum at overalt i motstandskampen var kvinnene effektive, - også når det gjaldt å erstatte mennene på arbeidsplassene, og som sykepleiere, sykebærere, budbringere osv.

Arbeiderkvinnens stilling i Kina i dag er en ganske annen enn tidligere, sa Wang Tse. Og la til med et glimt i øyet: Og så vidt jeg vet har kvinnene også et avgjørende ord å si i hjemmene! (I gamle dager var det svigermora som hadde alt å si - på sønnens vegne, selvsagt.) Noen av våre arbeidere sier at fabrikken vår ledes av en bunt bestemødre! Jo hun. Men de fire ledende kvinnene er ikke så verst gamle, den yngste er 43 og den eldste 54.

Da Wang Tse ble spurt om hva hun ellers ville si om kvinnenes frigjøring, sa hun: "Vi kan ikke diskutere kvinnenes frigjøring og kvinnenes frihet isolert. Jeg går ikke inn for det som kalles kvinnenes rettigheter i motsetning til mennenes. Vi kan ikke gjøre mennene til siktemålet for vår kamp. Undertrykkelsen av kvinnene er en klassemessig undertrykkelse. Når vi snakker om dette må vi huske at frigjøring av kvinnene kan ikke skilles fra frigjøringa av proletariatet overhodet. Det er en bestanddel av den proletariske revolusjon."

Dette er ord som våre "rødstrømper" og andre kvinneforkjempere bør merke seg. Målet må jo være likeverd i et menneskesamfunn, som Ibsen sier, men det kan bare realiseres under sosialismen/kommunismen. For når det kommer til stykke er det mannens rolle som forsørger som uvegerlig vil være avgjørende så lenge vi har kapitalismen.

US-Dollar's etablert i MOSKVA

23. 5. 73 visste Aftenposten å fortelle at Karl Marx plass nummer 1 er adressen for den amerikanske storbanken Chase Manhattans Moskva-kontor, som er offisielt åpnet av David Rockefeller - "gjennom en årrekke erkesymboler på den internasjonale kapitalisme", ifølge Aftenposten. Men det er han altså ikke nå lenger, ettersom han nå er installert i hjertet av Moskva? - Hadde Marx opplevd dette, ville han vel sagt: utmerket! det vil utvilsomt fremme klassekampen i SU.

"Mandag var sovjetiske politikere og administratorer gjester til en storslagen mottakelse for å feire det første amerikanske bankkontor i Sovjetunionen på over 50 år", fortsetter Aftenposten med åpenbar skadefryd. Underforstått: Sovjetunionen er ikke lenger kommunistisk, det er blitt kapitalistisk! Aftenposten forteller videre at "det nye kontor skal hjelpe amerikanerne med forretninger i Sovjetunionen og russerne med å finne markeder og finansieringskilder i USA, og at Chase Manhattan allerede har skaffet russerne et lån på 86 milliarder dollar til innkjøp av et amerikansk støperi for en stor lastebilfabrikk som er under bygging og at banken dessuten har påtatt seg mesteparten av finansoperasjonene i forbindelse med de store sovjetiske innkjøpene av korn i USA og endelig at den har stilt seg i spissen for finansieringen av et stort amerikansk handelssenter i Moskva. Det er tale om en skyskraper i beste Manhattan-stil, triumferer Aftenposten. Men USA er ikke alene om å opprette bank i Moskva: Tidligere i vinter har en fransk og to vesttyske banker åpnet kontorer i Moskva.

Rockefeller satser på økende amerikansk-sovjetisk handel - med jevn og sikker vekst, mens man venner seg til hverandres arbeidsmåter, i løpet av en ti-års periode, med stadig sterkere vekst, antyder han. Men det finnes skjær i sjøen. Først og fremst russernes uvilje til å legge fram økonomiske opplysninger. Sjefen for den statlige amerikanske eksport-import-banken framhevet nettopp dette under et besøk i Moskva i vinter. "Mangelen på økonomiske opplysninger utgjør et problem i forbindelse med lån til Sovjetunionen", uttalte han.

Det er åpenbart at "vestmaktene" med USA i spissen har overtatt den "Drang nach Osten" som var drivkraften bak Hitlers overfall på Sovjetunionen, om enn i kamuflert form, og med dollar i stedet for tropper - men NATO og Warszawa-pakten lurar i bakgrunnen. Sovjetunionen er imidlertid nå på sin side ute etter å erobre markeder, ikke minst når det gjelder naturgass og olje. Det skal bli spennende å se hvilken side som vinner i denne kalde krigen mellom to "tjuer på samme mark" - verdensmarkedet, nemlig.

Vest-Europa og USA står økonomisk meget svakt i dag. Til sammen har de ti millioner arbeidsløse og en gjennomsnittsøkning av prisene på fra 4 - 8 %. For ikke å snakke om alle skandalene som røper kapitalismens råtenskap også på det menneskelig-moralske området. For endel år tilbake var Vest-

Tyskland sterkt hjemsokt av spionskandaler innenfor administrasjonen, noe som førte til en rekke selvmord, bl.a. Nå er det først og fremst USA og Storbritannia som er i skuddet. Det politiske klima innenfor det kapitalistiske system idag viser en kanskje hittil uovertruffet hykleriets apoteose. Og for dem som vil være med på leken, gjelder det å tåle steken, eller: man må hyle med de ulver man er iblant. Men det kan bli en farlig lek, spesielt for nybegynnere. Revisjonisme og "nykapitalisme" har allerede ganske god grobunn i SU, mens på den annen side "grasrota" i vest viser sterke tegn på radikal vekst. Det kommer an på den økonomiske utvikling som vil prege samfunnet og dermed menneskene og deres tanker og følelser framover. Sjøl sagt gjelder dette først og fremst arbeiderne, som - ut fra bl. a. de naturgitte betingelser i hvert land skaper de verdiene som det jongleres med over hodet på dem. Tendenser som krav om utvidelse av fiskerigrenser og krav på råderett over rikdommer som hvert lands kontinentalsokkel skjuler eller åpenbarer, er hindringer på veien til politisk/økonomisk union mellom kapitalistiske "brødre". Vår lillebror i NATO, Island, er her - eller kan bli - et lærerikt eksempel.

L.D.

röd valgallianse...

Enhet blant de revolusjonære kan ikke skje på feilaktige posisjoner på en feil linje. Første betingelse for enhet er en riktig (politisk) linje og ikke en sentimental og hul appell til enhet.

Er det spørsmål om en proletariatets revolusjon eller en revolusjon blant alle som er misfornøyd med det bestående? "Röd Valgallianse" setter arbeiderklassen og småborgerskapet på samme plan. Den kan ikke gjøre annet for bak tanken om å gjøre revolusjon mot systemet lurar tanken om en ideologisk revolusjon, d.v.s. en revolusjon som bygger på den forestillingen at alle som av en eller annen grunn er misfornøyd vil gjøre opprør. Men dette er jo nettopp revisjonistenes tese som forener i en mølje arbeiderklassen, småborgerskapet og deler av borgerskapet... I begge høve innser de ikke at det det gjelder om er en politisk revolusjon gjennomført av arbeiderklassen som da vil finne de nødvendige allianser for å nå sitt mål: proletariatets diktatur og ødeleggelsen av det borgerlige statsapparat.